Değer Dedektifleri

Kalpleri Büyten Hikâyeler

Alper Murat Kirpik

ALPER MURAT KİRPİK

DEĞER DEDEKTİFLERİ

Kalpleri Büyüten Hikâyeler

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	Okuyucuya Not	1
2	Bilgisayar Profesörü Ege, Allah'ı Keşfediyor	3
3	Minik Karınca, Allah Seni Ne Güzel Yaratmış	6
4	Yatmadan Önce Duam	8
5	Yemekten Önce Ellerimde Dua	10
6	Ben Bir Hazine Buldum: Bismillahirrahmanirrahim	12
7	Filistin'deki Çocuklara Hediye	14
8	Hz. Muhammed ve Hz. Ebû Bekir'in Dostluğu	16
9	Çin'deki Uygur Türkü Müslüman Arkadaşım	18
10	Allah Aşkı	20
11	Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)	23
12	Adaletin Sembolü: Hz. Ömer (r.a.)	26
13	Cömertlik ve Haya Sahibi: Hz. Osman (r.a.)	29
14	Hazreti Ömer'in Adaleti	32
15	Hazreti Osman'ın Cömertliği	34
16	Hazreti Ali'nin Cesareti	36
17	Hazreti Talha'nın Fedakârlığı	38
18	Hazreti Zübeyr'in Yiğitliği	40
19	Hazreti Abdurrahman b. Avf'ın Cömertliği	42
20	Hazreti Sa'd'ın Duası	44
21	Hazreti Ebû Ubeyde'nin Güvenilirliği	46
22	Hazreti Saîd'in Adaleti	48
23	Melekler: Görünmeyen Dostlarımız	50
24	Azrail Aleyhisselam: Yol Arkadaşımız	54

25 Mikail Aleyhisselam: Bereket Meleği 56
26 İsrafil Aleyhisselam: Yeniden Dirilişin Müjdecisi 58
27 Hızır Aleyhisselam: Gizli Yardımcı 60
28 Veysel Karani: Görmeden Seven 62
29 Aziz Mahmud Hüdayi'yi Öğrendim Bugün 64
30 Gazali'nin Kalbini Arayışı 67
31 Mevlana ile Dönen Kalpler 69
32 Yunus Dede'nin Sevgi Şarkısı 71
33 Işıklarla Dolu Defterim 73
34 Somuncu Baba'nın Sıcak Ekmeği 75
35 Küçük Karıncanın Büyük Dersi 77
36 Bilginin Işığı: Erzurumlu İbrahim Hakkı 80
37 Macera Dolu Dürüst Kahraman: Abdulkadir'in Işık Saçan... 83
38 Şifanın Yolcusu: İbn-i Sina 88
39 Yemekten Önce Ellerimde Dua 91
40 Anne, Ben Hafız Olmak İstiyorum 94
41 Baba Koş Koş Allah'ı Bekletmeyelim 98

1

Okuyucuya Not

Sevgili Küçük Kalp,

Bu kitap bir masal kitabı değil sadece…

Bu kitap bir yolculuk.

Her gece başını yastığa koyduğunda, gözlerin yavaşça kapanırken kalbinin içinde minicik bir kapı aralanır. İşte bu hikâyeler o kapıdan içeri girsin diye yazıldı.

"Değer Dedektifleri" sıradan bir dedektiflik yapmaz. Onlar kaybolmuş eşyaları değil, kalpte saklı güzellikleri arar. Sabır nerede saklanmış? Merhamet hangi köşeye gizlenmiş? Cesaret hangi korkunun arkasında bekliyor?

Bu hikâyelerde
Allah'ın kudretini,
Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v.) güzel ahlakını,
Meleklerin tertemiz vazifelerini,
Sahabelerin sadakatini,
Evliyaların kalp inceliğini
küçük ama derin anlarla bulacaksın.

Ama şunu bilmelisin:

Bu kitap sana sadece anlatmak için yazılmadı.

Seni düşündürmek, kalbini büyütmek ve hakikatin peşine düşen bir arayıcı yapmak için yazıldı.

Belki bir gün bir karınca seni sabra götürecek,

belki bir damla su şükre,

belki de küçücük bir iyilik seni kocaman bir hakikate…

Hakikat, bağırarak değil fısıldayarak konuşur.

Bu hikâyeler o fısıltıyı duyabilmen için.

Eğer bir gece bir hikâyeden sonra içinden "Ben de böyle olmalıyım" diye geçirirsen, işte o zaman tohum toprağa düşmüş demektir.

Kalbini büyütmeye hazır mısın, küçük dedektif?

Sevgiyle,

Alper Murat Kirpik

2

Bilgisayar Profesörü Ege, Allah'ı Keşfediyor

Ege, küçük yaşına rağmen bilgisayarlarda harikalar yaratan bir bilgisayar profesörüydü. Kendine öyle diyordu yani.

Ekran açıldığında gözleri parlar, tuşlara dokunduğunda sanki harfler onu tanırdı.

Ama Ege'nin aklını kurcalayan çok özel bir isteği vardı.

Her sabah uyanır uyanmaz **en sevdiği şarkının**, tam aynı saatte, kendiliğinden çalmasını istiyordu.

Ne erken, ne geç…

Tıpkı güneşin her sabah vaktinde doğması gibi.

Ama ne yaptıysa olmadı.

Bilgisayarı açmayı unutuyor, bazen saatleri karıştırıyor, bazen de şarkıyı bulana kadar sabah geçiyordu.

Bir gün, bahçede dedesiyle otururken içini döktü.

— *"Dede,"* dedi,

"Bilgisayar her şeyi yapabiliyor ama neden kendi kendine, doğru zamanda şarkı çalamıyor?"

Dedesi gülümsedi. Sakalı rüzgârda hafifçe sallandı.

Yavaş ve sakin bir sesle konuştu:

— *"Ege,"* dedi,

"Allah insanın, hayvanın, ağacın, dünyanın... hatta bütün evrenin kodunu yazdı."

Ege'nin gözleri büyüdü.

— *"Kod mu?"*

— *"Evet,"* dedi dedesi.

"Gündüz ve gece nasıl hiç şaşmadan değişiyor?

Mevsimler neden sırasını bilmiyor?

Kalbin neden sen düşünmeden atıyor?

Allah kurallarını koydu, sistemi öyle mükemmel yazdı ki her şey kendi kendine işliyor."

O anda Ege'nin zihninde bir **ışık yandı**.

Sanki görünmez bir ampul parladı

"Kendi kendine işleyen sistem..." diye fısıldadı.

Hemen bilgisayarının başına geçti.

Dedesi hâlâ bahçedeydi ama Ege artık başka bir dünyadaydı.

Saatleri düşündü.

Gündüz–gece döngüsünü.

Allah'ın kurduğu düzeni…

Ve sonra anladı.

Bilgisayarına bir **zaman kuralı** yazdı.

"Eğer saat sabah 07.00 ise → şarkıyı çal."

"Şarkı bitince → bilgisayarı uykuya al."

Artık Ege hiçbir tuşa basmıyordu.

Bilgisayar sabah **kendi kendine uyanıyor**,

şarkıyı çalıyor,

sonra yeniden sessizce dinleniyordu.

Tıpkı güneş gibi…

Tıpkı gece gibi…

Ertesi sabah Ege gözlerini açtığında, odası müzikle doldu.

Şarkı tam zamanında çalıyordu.

Gülümsedi.
Ama bu kez sadece başardığı için değil.
İçinden şöyle düşündü:
"Ben küçük bir kod yazdım...
Allah ise bütün evrenin kodunu yazmış."
O gün Ege sadece bir problemi çözmedi.
Allah'ın harika sistemini fark etti.
Ve anladı ki;
Kodlamayı öğrenmek, bazen insanı
yaratılan düzeni keşfetmeye götürürdü.
Dedesi haklıydı.
Sistem gerçekten…
mucizeviydi.

3

Minik Karınca, Allah Seni Ne Güzel Yaratmış

Bir yaz günü bahçede oyun oynuyordum. Çimenlerin arasında minicik bir karınca gördüm. Elinde kocaman bir ekmek kırıntısı vardı. Kendi bedeninden çok daha büyüktü ama pes etmiyordu. Küçük ayaklarıyla taşırken bir sağa, bir sola sallanıyordu.

Eğildim ve fısıldadım:

— Hey minik karınca! Sen bu kadar küçüksün ama nasıl böyle büyük bir yükü taşıyorsun?

Karınca bana cevap vermedi ama kalbime bir his düştü: "Allah bana güç verdi, ben de çalışıyorum."

O an çok düşündüm. Biz insanlar bazen küçücük bir işte yoruluyoruz, şikâyet ediyoruz. Ama şu minicik karınca hiç pes etmiyor. Sanki bize ders veriyordu: "Çalış, sabret ve şükret."

Sonra dedim ki:

— Allah'ım, sen ne kadar büyük ve hikmet sahibisin! Şu küçücük karıncayı bile öyle güzel yaratmışsın ki, onun azmi bize ibret oluyor.

Akşam eve gidince anneme anlattım:

— Anne, bugün karıncadan ders aldım. Küçük ama güçlüydü. Allah'a şükrettim.

Annem gülümsedi:

— İşte yavrum, Kur'an'da da karınca geçer. Allah her canlıya kendi yolunu öğretir. Sen de karınca gibi çalışkan ol, sabırlı ol, hiç unutma!

O gece yastığa başımı koyduğumda dua ettim:

"Allah'ım, beni de karınca gibi çalışkan, sabırlı ve şükreden kullarından eyle."

Gözlerim kapanırken karıncanın minik ayak seslerini duyar gibi oldum.

4

Yatmadan Önce Duam

Gece olmuştu. Gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Penceremden baktım; ay bana gülümsüyor gibiydi. Annem,

— Hadi yavrum, artık uyku vakti, dedi.

Yatağıma girdim ama kalbim pır pır atıyordu. İçimden bir ses "Dua etmeden uyuma," diyordu. Ellerimi açtım, gözlerimi kapadım:

"Allah'ım, bana annemi, babamı, kardeşimi, öğretmenimi ve bütün sevdiklerimi bağışla. Bizi kötülüklerden koru. Hasta olanlara şifa, üzgün olanlara sevinç ver."

Sonra bir an düşündüm. "Benim küçücük ellerimle yaptığım bu dua göklere çıkar mı?" dedim. İçimden yine bir ses geldi: "Allah her şeyi işitir, duaları da kabul eder."

Bunu düşününce çok mutlu oldum. Yıldızlar sanki benim duama "Âmin" diyordu. Yorganıma sarıldım. Annem yanıma gelip saçımı okşadı:

— Dualar kalpten yapılırsa göklere yükselir yavrum, dedi.

O anda gözlerim kapandı. Rüyamda melekler bana kanat açtı. Sanki onlar da dualarımla beraber göğe doğru uçuyordu.

Sabah uyanınca içimden şunu geçirdim:

"Allah'ım, bana her gece dua etmeyi, her sabah şükretmeyi nasip et."

5

Yemekten Önce Ellerimde Dua

Bir gün okuldan eve geldim. Karnım çok acıkmıştı. Annem sofrayı hazırlıyordu. Mis gibi yemek kokuları eve yayılmıştı. Ben hemen oturmak istedim. Kaşığıma uzanırken annem gülümseyerek,

— Dur yavrum, önce besmele çekelim, dedi.

Ben biraz şaşırdım:

— Anne, neden bekliyoruz? Yemek çok güzel kokuyor.

Annem bana baktı:

— Çünkü evladım, Allah bize bu nimetleri verdi. Yemekten önce "Bismillahirrahmanirrahim" dersek şükretmiş oluruz. O zaman yediğimiz yemek bize hem güç olur hem de bereket getirir.

Ben ellerimi açtım:

"Allah'ım, bu sofrayı bize lütfettiğin için sana şükürler olsun. Aç olanlara da rızık ver. Bu yemeği bize helâl ve hayırlı kıl."

Sonra annem, babam ve kardeşim hep birlikte "Âmin" dedik. Yemek o kadar lezzetliydi ki, sanki içine mutluluk serpilmişti.

Yemekten sonra düşündüm: "Demek ki dua, yemeğin tadını bile değiştiriyor." O günden sonra sofraya oturduğumda ilk

işim ellerimi açmak oldu.

Çünkü biliyorum ki nimetleri veren Allah'tır. Ona şükretmek kalbimi doyurur, midemden de daha çok.

6

Ben Bir Hazine Buldum: Bismillahirrahmanirrahim

Bir gün okulda öğretmenimiz sınıfa girdi ve bize şöyle dedi:

— Çocuklar, bugün size en değerli hazinenin ne olduğunu soracağım. Sizce hazine nedir?

Arkadaşlarım ellerini kaldırdı.

— Altın!

— Elmas!

— Oyuncak!

— Tablet bilgisayar!

Ben de düşündüm. Acaba hazine gerçekten altın mıydı? Yoksa çok istediğim futbol topu mu?

Öğretmenimiz gülümseyerek tahtaya kocaman yazdı:

"Bismillahirrahmanirrahim"

Hepimiz şaşırdık.

— Öğretmenim, bu hazine mi olur? dedik.

O bize anlattı:

— Evet çocuklar. Bu kelime Allah'ın adıyla başlamak demektir. Ne iş yaparsanız yapın, bu sözü söylerseniz Allah'ın rahmeti yanınızda olur. İşte bu yüzden bu söz dünyadaki en

büyük hazinedir.

Ben o gün eve dönerken merdivenlerden inerken söyledim: "Bismillahirrahmanirrahim." Ayağım kaymadı.

Topumu alıp oynarken söyledim: "Bismillahirrahmanirrahi m." Daha hızlı koşabildim.

Yatağa yatarken söyledim: "Bismillahirrahmanirrahim." Kalbim huzurla doldu.

O an anladım ki, gerçekten hazineyi bulmuştum. Altından da elmaslardan da değerliydi. Çünkü Allah'ın adıyla başlayan her iş bereketliydi.

O gece dua ettim:

"Allah'ım, bana bu hazinenin değerini hep hatırlat. Her işime senin adınla başlayayım."

Ve o günden sonra dudaklarımda hep aynı söz vardı:

Bismillahirrahmanirrahim.

7

Filistin'deki Çocuklara Hediye

Bir gün okulda öğretmenimiz bize şöyle dedi:

— Çocuklar, dünyanın farklı yerlerinde sizin yaşınızda kardeşleriniz var. Bazılarının oyuncakları yok, bazıları savaş yüzünden zor durumda.

Biz çok üzüldük. Arkadaşım Ayşe,

— Ama biz onlara nasıl yardım edebiliriz? diye sordu.

Öğretmenimiz gülümsedi:

— Kalpten gelen her hediye çok değerlidir. Oyuncak gönderebilirsiniz, defter, kalem yollayabilirsiniz. En önemlisi de dua edebilirsiniz.

Eve gidince anneme anlattım. Annem bana eski ama çok sevdiğim peluş ayımı gösterdi.

— Onu göndermek ister misin? dedi.

Bir an düşündüm. Ayımı çok seviyordum ama Filistin'deki bir çocuk ona sarıldığında mutlu olacaksa, ben de mutlu olurdum.

— Evet anne, gönderelim, dedim.

Birkaç gün sonra okulda kutular dolusu oyuncak, kitap ve defter toplandı. Hep birlikte paketledik. Üzerine küçük notlar yazdık:

"Allah sizi korusun kardeşlerim."

"Unutmayın, biz sizin yanınızdayız."

Gönderdiğimiz hediyeler yerine ulaştığında öğretmenimiz bize fotoğraflar gösterdi. Oradaki çocuklar gülüyordu. Gözlerinde umut ışığı vardı.

O an anladım ki, paylaşmak en büyük mutlulukmuş. Çünkü Allah paylaşanları çok sever.

Gece dua ettim:

"Allah'ım, Filistin'deki, Uygur'daki, bütün mazlum çocukları koru. Kalplerine sevinç ver."

Yattığımda sanki rüyamda hepsiyle oyun oynuyordum.

8

Hz. Muhammed ve Hz. Ebû Bekir'in Dostluğu

Bir gün dedem bana çok güzel bir hikâye anlattı. Dedi ki:

— Evladım, dünyada dostlukların en güzeli, Hz. Muhammed (s.a.v.) ile Hz. Ebû Bekir'in dostluğudur.

Merakla sordum:

— Dedeciğim, onların dostluğu neden bu kadar özel?

Dedem anlatmaya başladı:

— Çünkü onlar sadece oyun arkadaşı değildi. Onlar birbirine en zor günde bile destek olan iki dosttu. Mekke'de insanlar Peygamber Efendimiz'e karşı çıkınca, Hz. Ebû Bekir hiç tereddüt etmeden onun yanında durdu. Herkes "Bunu nasıl söylersin?" derken, o "O söylüyorsa doğrudur" dedi.

En çok etkilendiğim kısım şuydu: Peygamber Efendimiz, Medine'ye hicret ederken Hz. Ebû Bekir de yanındaydı. İkisi Sevr Mağarası'nda saklandılar. Düşmanlar kapıya kadar gelmişti. Hz. Ebû Bekir çok endişelendi. Ama Peygamber Efendimiz ona şöyle dedi:

— Üzülme, Allah bizimle beraberdir.

Dedem gözlerimin içine bakarak devam etti:

— İşte gerçek dostluk budur. Korku anında bile Allah'a güvenmektir.

O an düşündüm. Benim de arkadaşlarım var ama acaba ben onların yanında her zaman duruyor muyum?

Gece dua ettim:

"Allah'ım, bana Hz. Muhammed ve Hz. Ebû Bekir gibi sadık dostluklar nasip et. Dostlarımı korumayı, onlara vefalı olmayı öğret."

Uyurken içimden şu geçti: Gerçek dostluk, Allah yolunda omuz omuza yürümektir.

9

Çin'deki Uygur Türkü Müslüman Arkadaşım

Okulda öğretmenimiz bize mektuplaşma etkinliği başlattı. Dünyanın farklı yerlerindeki çocuklarla mektup arkadaşlığı yapacaktık. Bana Çin'den bir arkadaş çıktı. Adı Abdullah idi.

İlk mektubunda bana şunu yazdı:

"Ben bir Uygur Türküyüm. Biz Müslümanız. Burada bazen zorluklar yaşıyoruz ama Allah'a dua ederek güçlü kalıyoruz."

Bu satırları okuyunca çok duygulandım. Hemen cevap yazdım:

"Sevgili Abdullah, biz Türkiye'de kardeşin sayılırız. Senin için dua ediyorum. Allah seni ve aileni korusun. Benim odamda senin için özel bir dua köşesi yaptım."

Bir süre sonra Abdullah bana resim gönderdi. Küçük bir cami çizmişti. Yanına da şu cümleyi yazmıştı:

"Camiler bizim kalbimizin evi gibidir. Ne kadar uzağa gitsen de Allah'ın evi hep seninle."

O resmi defterimin arasına koydum. Her baktığımda içimden şunu dedim:

"Allah'ım, Uygur'daki kardeşlerimizi koru. Bizi birbirimize

dua eden kalpler yap."

Bir gün öğretmenimiz sınıfta,

— Dünyada mesafeler uzun olabilir ama dualar mesafe tanımaz, dedi.

O an kalbim çok ısındı. Çünkü biliyordum: Benim dualarım Çin'e, Abdullah'ın duaları da bana ulaşıyordu.

Gece yatağa yatarken dua ettim:

"Allah'ım, tüm mazlum çocuklara sabır, umut ve özgürlük ver. Kardeşliğimizi daim eyle."

Rüyamda Abdullah'la aynı bahçede koştuk. Gökyüzünde kocaman ay vardı. İkimiz de aynı Allah'ın kuluyduk.

10

Allah Aşkı

Bir varmış bir yokmuş… Güneşin ışıklarıyla ısınan, kuşların cıvıltılarıyla neşelenen, rengârenk çiçeklerle süslenmiş küçük bir köy varmış. Bu köyde Zeynep adında meraklı, neşeli ve kalbi tertemiz bir kız çocuğu yaşarmış. Zeynep, her gün annesine yardım eder, babasının yanına gider, dedesinden hikâyeler dinler, ama en çok da gökyüzünü seyretmeyi severmiş. Çünkü gökyüzüne baktığında kalbinde bambaşka bir duygu hissedermiş.

Bir gün Zeynep, babasına sormuş:

— Baba, bu kocaman gökyüzünü kim yaptı? Güneşi kim ısıtıyor? Ayı, yıldızları kim asmış oraya?

Babası gülümsemiş, elini kızının başına koymuş:

— Kızım, hepsini Allah yarattı. Allah öyle büyük, öyle güçlü ki… O'nu sevmek, O'na güvenmek bizim için en büyük mutluluk.

Zeynep şaşırmış:

— Allah'ı sevince ne olur baba?

Babası gözlerini kapatıp içtenlikle söylemiş:

— Kalbimiz huzurla dolar. Korkular kaybolur. Çünkü biliriz

ki Allah bizi hiç yalnız bırakmaz.

O günden sonra Zeynep'in içinde Allah'a karşı kocaman bir sevgi doğmuş. Her sabah kuş sesleriyle uyandığında, "Allah'ım, bu güzel kuşları bana armağan ettiğin için teşekkür ederim" dermiş. Yemek yerken annesinden öğrendiği gibi "Bismillah irrahmanirrahim" der, ardından da "Elhamdülillah" diyerek şükredermiş.

Bir akşam üzeri dedesi, Zeynep'i yanına çağırmış. Ona uzun sakalını okşayarak bir hikâye anlatmış:

— Evladım, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v) Allah'ı o kadar çok severdi ki, bütün insanlara da Allah'ı sevdirmek isterdi. O bize, Allah'ı anmanın kalbimizi ışık gibi aydınlattığını söylerdi.

Zeynep heyecanla dinlemiş:

— Dede, biz de kalbimizi nasıl ışıkla doldurabiliriz?

Dedesi gülümsemiş:

— Zikrederek, yani "Allah" diyerek, "Elhamdülillah", "Sübhanallah", "Allahu Ekber" diyerek. Ayrıca iyilik yaparak… İnsanlara yardım edersen, anne-babana saygı gösterirsen, arkadaşlarını kırmazsan, işte o zaman Allah seni çok sever.

Zeynep, ertesi gün okulda bunu denemek istemiş. Sınıfta en ön sırada oturan Ahmet'in kalemi yere düşmüş. Zeynep hemen eğilip kalemi almış ve ona vermiş. Ahmet çok sevinmiş:

— Teşekkür ederim Zeynep!

Zeynep kalbinde bir sıcaklık hissetmiş. İçinden "Allah'ım, ben iyilik yaptım, sen de beni sev" diye dua etmiş.

Bir başka gün, annesi yemek hazırlıyormuş. Zeynep de hemen yanına gidip soğanları dizmiş, masayı hazırlamış. Annesi şaşırmış:

— Ne kadar yardımseversin kızım. Allah senden razı olsun.

Bu sözler Zeynep'in kalbine o kadar mutluluk vermiş ki,

sanki gökyüzünden bir yıldız gelip kalbinin içine konmuş gibi hissetmiş.

Bir gün köyün camisinde imam amca çocuklara ders veriyormuş. İmam amca onlara şöyle demiş:

— Çocuklar, Allah sevgisi kalpte en büyük hazinedir. Eğer Allah'ı severseniz, hiç kimseye kötülük yapmazsınız. Allah'ı sevmek, anne babayı sevmek, kardeşleri sevmek, bütün insanları sevmek demektir.

Zeynep el kaldırmış:

— İmam amca, biz Allah'ı görmüyoruz ama yine de seviyoruz. Bu nasıl oluyor?

İmam amca gülümsemiş:

— Allah'ı gözlerimizle göremeyiz ama kalbimizle hissederiz. Güneşi gözümüzle göremesek bile ışığını hissederiz ya, işte Allah sevgisi de kalbimizi ısıtan o ışıktır.

Zeynep bu sözleri duyunca çok mutlu olmuş. O günden sonra her gece yatmadan önce dua etmiş:

— Allah'ım, kalbimi hep sevgiyle doldur. Bana anne babama, öğretmenlerime, arkadaşlarıma güzel davranmayı nasip et. Ben seni çok seviyorum Allah'ım.

Ve uyumadan önce gökyüzündeki yıldızlara bakar, fısıldayarak şöyle dermiş:

— Allah'ım, sen ne güzelsin, sen ne büyüksün…

Zeynep büyüdükçe kalbinde Allah'a olan sevgisi daha da artmış. O sevgiyle hayatı ışıl ışıl olmuş. Çünkü bilir ki Allah'ı seven bir çocuk, bütün dünyayı sevgiyle kucaklar.

11

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)

Bir zamanlar Mekke'de, çölün sıcak rüzgârlarının estiği, gecelerinde gökyüzünün pırıl pırıl yıldızlarla dolu olduğu günlerde, bir bebek dünyaya geldi. O bebek öyle bir bebekti ki, bütün dünya onunla aydınlandı. Onun adı Muhammed idi. Yani "övülmüş, güzel insan" demekti.

Muhammed (s.a.v) doğduğunda babası Abdullah vefat etmişti. Annesi Âmine ona hem anne hem baba oldu. Küçük yaşta çok zorluk çekti ama hiçbir zaman şikâyet etmedi. Çünkü kalbi sabır ve sevgi doluydu. Henüz çocukken bile çevresindeki herkes ona güvenirdi. O kadar doğru sözlüydü ki insanlar ona "El-Emin" yani "güvenilir insan" derlerdi.

Bir gün küçük Muhammed, sütannesinin yanında çölde oynarken gökyüzüne baktı. Yıldızları gördü ve içinden şöyle dedi:

— Bu yıldızları kim bu kadar güzel dizdi acaba?

İşte o andan itibaren kalbinde Allah'a karşı büyük bir sevgi filizlenmeye başladı. Her şeyin yaratıcısını merak ediyor, onun kudretini düşünüyordu.

Yıllar geçti, genç Muhammed artık büyüdü. Ama hâlâ yalan söylemez, emanete ihanet etmez, kimseyi üzmezdi. Çocuklar bile ona yaklaşır, oyun oynarken güven duyardı. Çünkü o, herkese adaletle davranırdı.

Bir gün, Mekke'nin ileri gelenleri Kâbe'nin duvarına yerleştirilmesi gereken Hacerü'l-Esved taşını kavga etmeden koyamıyorlardı. Her kabile kendi koymak istiyordu. İşte tam o sırada Muhammed (s.a.v.) geldi. İnsanlar:

— İşte El-Emin geldi! Ona soralım, o ne derse doğru olur, dediler.

Muhammed (s.a.v.) elini kalbine koydu ve bir çözüm buldu: Büyük bir örtü getirdi, taşı onun ortasına koydu. Sonra her kabileden birisi örtünün ucundan tuttu. Hep birlikte taşı kaldırıp yerine koydular. Böylece kavga çıkmadı. Herkes onun adaletine hayran kaldı.

Muhammed (s.a.v.) 40 yaşına geldiğinde, Nur Dağı'ndaki Hira Mağarası'na çekilip yalnız kalır, dua ederdi. Bir gün mağarada ibadet ederken, gökyüzünden bir melek geldi. Bu Cebrâil (a.s.) idi. Ona ilk vahyi getirdi:

— "Oku! Rabbinin adıyla oku!"

Muhammed (s.a.v.) çok heyecanlandı, ama Cebrâil ona cesaret verdi. O günden sonra artık Allah'ın elçisi olmuştu. İnsanlara İslam'ı, yani barışı, sevgiyi, doğruluğu anlatmaya başladı.

Peygamberimiz bütün çocukları çok severdi. Onlarla oyun oynar, onları öper, kucağına alırdı. Torunları Hasan ve Hüseyin ile sokaklarda koşar, omuzlarına bindirirdi. Çocuklara derdi ki:

— Çocuklar cennetin çiçekleridir.

Bir gün küçük bir çocuk kuşunu kaybettiği için çok üzülüyordu. Peygamberimiz yanına geldi, başını okşadı ve "Üzülme,

Allah sabredenleri sever" dedi. Çocuk birden mutlu oldu. Çünkü onun yanında sevgi vardı.

Peygamberimiz sadece insanlara değil, hayvanlara da çok merhametliydi. Bir gün bir deve susuz kalmış, gözleri yaşla dolmuştu. Peygamberimiz ona yaklaştı, başını okşadı ve "Bu hayvana iyi davranın, o da Allah'ın yarattığı bir can" dedi.

Hz. Muhammed (s.a.v.) aynı zamanda çok cömertti. Evine gelen aç birini asla geri çevirmezdi. Bazen kendisi aç kalır ama misafirini doyururdu. İnsanlara hep şöyle derdi:

— Komşusu açken tok yatan bizden değildir.

Onun en güzel özelliklerinden biri de affediciliğiydi. Kendisine kötülük yapanlara bile dua eder, onları affederdi. Bir gün Mekke'de kendisine taş atan bir adam vardı. Peygamberimiz çok canı yandığı hâlde ellerini açıp şöyle dua etti:

— Allah'ım, bu insanlara doğru yolu göster, çünkü bilmiyorlar.

Çocuklar, işte bizim Peygamberimiz böyle merhametli, böyle sabırlı ve böyle sevgi dolu bir insandı. Allah onu bütün insanlara örnek olsun diye gönderdi. Onu sevmek, onun yolundan gitmek, aslında Allah'ı sevmek demektir.

Her gece yatmadan önce Peygamberimizin öğrettiği gibi dua edebiliriz:

— Allah'ım, Peygamberimizi çok seviyoruz. Onun yolundan gitmeyi bize nasip et. Kalplerimizi onun sevgisiyle doldur.

Ve unutmayalım ki, Peygamberimizi seven çocukların kalbi nurla dolar. Çünkü o, dünyanın en güzel öğretmeni, en merhametli rehberi, en güvenilir insanıdır.

12

Adaletin Sembolü: Hz. Ömer (r.a.)

Bir zamanlar Medine'de, Peygamber Efendimiz'in yakın arkadaşlarından biri vardı. O, güçlü, cesur ve aynı zamanda çok adaletliydi. İnsanlar ona bakınca doğruluğu, kararlılığı görürlerdi. Onun adı Hz. Ömer idi.

Hz. Ömer, İslam'a ilk yıllarda karşı çıkanlardan biriydi. Ama bir gün Kur'an ayetlerini duyduğunda kalbi titredi, gözleri yaşla doldu. Çünkü anladı ki Allah'ın kelamı bütün kalplerin aradığı gerçekti. O gün iman etti ve Peygamberimizin en yakın dostlarından biri oldu.

Müslüman olduktan sonra artık bütün gücünü İslam için kullandı. Peygamberimiz onun için,

— Eğer Ömer bir yoldan gidiyorsa, şeytan başka yoldan gider,

buyurmuştu. Çünkü Hz. Ömer öyle cesurdu ki, kimse onun karşısında haksızlık yapamazdı.

Hz. Ömer'in en bilinen özelliği adaleti idi. Bir gün halife olduğunda Medine sokaklarını gezerdi. Halkı kontrol eder, ihtiyaç sahiplerini sorardı. Çoğu zaman kimseye fark ettirmeden geceleri sırtında un çuvalı taşır, fakirlerin kapısına bırakırdı. İnsanlar bunu sabah görünce şaşırırdı ama bunun Hz. Ömer

olduğunu bilemezdi. O, iyiliği gizlice yapmayı severdi.

Bir gün Medine'de küçük bir çocuk annesine ağlayarak,

— Anne, neden sütümüze su katıyorsun? Hz. Ömer bunu görürse çok kızar, demişti.

Annesi ise,

— O görmez ki oğlum, gece vakti kim bizi görecek?

diye cevap verdi.

Ama tam o sırada kapının önünden Hz. Ömer geçiyordu. Konuşmaları duydu. Kapıya vurmadı, içeri girmedi. Ama kalbinde o çocuğun dürüstlüğü ve korkusu yer etti. Ertesi gün o aileye yardım etti. Hatta yıllar sonra o dürüst kızla kendi oğlunu evlendirdi. İşte o evlilikten büyük İslam âlimleri doğdu.

Hz. Ömer'in adaleti sadece Müslümanlara değil, gayrimüslimlere de ulaşırdı. Bir gün yaşlı bir Yahudi'yi sokakta gördü. Adam çok fakirdi, çalışamıyor, dileniyordu. Hz. Ömer yanındakilere kızdı:

— Biz ona gençken vergi alıyoruz ama şimdi yaşlanınca yardım etmiyoruz öyle mi?

dedi. Ve devlet hazinesinden o adama maaş bağladı. İşte adalet buydu.

Bir başka gün, Hz. Ömer'in oğlu küçük bir hata yaptı. İnsanlar, "Sen halifenin oğlusun, sana ceza yok" dediler. Ama Hz. Ömer dedi ki:

— Hayır! Adalet herkes için aynıdır. O benim oğlum olsa da cezasını çekecek.

İnsanlar şaşırdı. Çünkü çoğu yönetici kendi ailesini kayırırdı. Ama Hz. Ömer böyle yapmadı. Onun için en önemli şey Allah'ın huzuruna tertemiz çıkmaktı.

Bir gece Hz. Ömer yine Medine sokaklarını gezerken küçük bir çadır gördü. İçeriden bir kadın ağlıyordu. Yanına gitti, sordu:

— Kardeşim, neden ağlıyorsun?

Kadın dedi ki:

— Çocuklarım açtır. Evde yemek yok.

Hz. Ömer hemen devlet hazinesine gitti, un ve yağ aldı. Sırtına yükledi, kadının çadırına götürdü. Yanındaki görevli,

— Ya Emirü'l-Müminîn, bırak ben taşıyayım, dedi.

Ama Hz. Ömer kabul etmedi:

— Hayır! Kıyamet günü bu yükün hesabını ben vereceğim. O yüzden sırtımda taşıyacağım.

Sonra ateşi yaktı, kendi elleriyle çocuklara yemek pişirdi. Çocuklar karnını doyurunca gülmeye başladılar. Hz. Ömer onları izlerken gözlerinden yaşlar aktı:

— Rabbim, bu çocuklar güldü ya, ben de huzur buldum, dedi.

Hz. Ömer sadece adaletli değil, aynı zamanda çok merhametliydi. Peygamberimizin yanında hep İslam'ı savundu, onunla beraber savaşlara katıldı. Hiçbir zaman korkmadı. Çünkü kalbinde Allah sevgisi vardı.

Çocuklar için de çok güzel öğütleri vardı. Derdi ki:

— Çocuklarınızı kendi zamanınıza göre değil, onların yaşayacağı zamana göre yetiştirin.

Bu sözüyle bize geleceği düşünmeyi öğretti.

Hz. Ömer'in hayatı bize gösteriyor ki, güçlü olmak sadece kas gücüyle değil, kalp gücüyle de olur. Adaletli olan insan en güçlü insandır.

Her gece dua ederdi:

— Allah'ım, bana hakkı hak olarak göster, ona uymayı nasip et. Batılı da batıl olarak göster, ondan sakınmayı nasip et.

Biz çocuklar da Hz. Ömer'i örnek alabiliriz. Doğruyu söyleyerek, adaletli davranarak, kimseyi üzmeyerek… Çünkü Allah'ın en çok sevdiği kullar adaletli olanlardır.

13

Cömertlik ve Haya Sahibi: Hz. Osman (r.a.)

Bir zamanlar Mekke'de çok zengin ama aynı zamanda çok iyi kalpli bir tüccar vardı. Onun adı Osman bin Affan idi. İnsanlar ona güvenir, onunla ticaret yapmaktan mutlu olurlardı. Çünkü Hz. Osman yalan söylemez, hile yapmaz, kimseyi aldatmazdı.

Hz. Osman çok nazik ve utangaç bir insandı. O kadar hayâ sahibiydi ki, insanlar onun yanında kötü söz söylemeye utanırlardı. Bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.v.) onun hakkında şöyle buyurdu:

— Melekler bile Osman'dan utanır.

Bu ne kadar büyük bir övgüydü! Çünkü o, kalbi tertemiz, gözleri hep yere bakan, çok edepli bir insandı.

Hz. Osman aynı zamanda çok cömertti. Elinde ne varsa paylaşırdı. Bir gün Medine'de insanlar büyük bir susuzluk çekiyorlardı. Orada "Rume Kuyusu" adında bir su kuyusu vardı ama sahibi Müslümanlara suyu parayla satıyordu. İnsanlar susuz kalmış, çaresizdi.

Hz. Osman hemen o kuyuyu satın aldı ve dedi ki:

— Bu kuyudan artık herkes ücretsiz su alabilir. Çünkü su

Allah'ın nimetidir, kimse susuz kalmamalıdır.

İnsanlar ona dua ettiler, çocuklar sevinçle su içtiler. Hz. Osman'ın kalbi huzurla doldu.

Bir başka zaman Medine'ye büyük bir kıtlık geldi. İnsanların yiyeceği azaldı, karınları aç kaldı. Tam o sırada Hz. Osman'ın kervanı şehre girdi. Yüzlerce deve, un, yağ ve hurma taşıyordu. Tüccarlar hemen onun yanına koştu:

— Ey Osman, mallarını bize sat, sana iki katını verelim!

Hz. Osman başını salladı:

— Hayır. Ben daha yüksek fiyat veren birine satacağım.

Tüccarlar şaşırdı:

— Kim olabilir ki senden daha yüksek fiyat veren?

Hz. Osman gülümsedi:

— Allah! O bana on katını, hatta daha fazlasını verecek. Ben bu malları fakirlere bağışlıyorum.

Ve bütün yiyecekleri Medine halkına dağıttı. Aç kalan insanlar karnını doyurdu. İşte bu yüzden Hz. Osman "cömertlik denizi" olarak anıldı.

Hz. Osman sadece mallarıyla değil, kalbiyle de çok güzeldi. Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) onun yanına girdi. Hz. Osman hemen toparlandı, edebiyle oturdu. Peygamberimiz gülümseyerek buyurdu ki:

— Benim yanımda Cebrail bile olsa bu kadar edepli durmazdı. Osman gerçekten çok hayâ sahibidir.

Hz. Osman, Peygamberimizin iki kızını nikâhladığı için "Zinnureyn" yani "iki nur sahibi" lakabını aldı. Çünkü Peygamberimizin kızları Rukiyye ve sonra Ümmü Gülsüm ile evlendi. Onlara çok güzel davrandı, asla üzmedi.

Çocukları çok severdi. Bir gün küçük bir çocuğu ağlarken gördü. Yanına oturdu, saçını okşadı ve dedi ki:

— Evladım, ağlama. Allah sabredenleri çok sever. Gel, sana

hurma vereyim.

Çocuk gülümseyerek onunla oynadı. İşte Hz. Osman'ın merhameti böyleydi.

Hz. Osman halife olduğunda da aynı cömertliği devam etti. Kur'an-ı Kerim çoğaltılması için büyük bir çalışma yaptı. Çünkü herkes Allah'ın kelamını okusun, öğrensin, kalbine ışık alsın istiyordu. Bugün bizim elimizdeki Mushaf-ı Şerif, onun döneminde çoğaltılan nüshalardan bize kadar geldi.

Onun adaleti, merhameti, hayâsı ve cömertliği o kadar büyüktü ki, insanlar ona bakınca Allah sevgisini hissederdi.

Bir gün çocuklara şöyle nasihat etti:

— Ey evlatlar, dünya malına güvenmeyin. Mal çok olsa da önemli olan Allah yolunda harcamaktır. Çünkü mal insana mezara kadar eşlik etmez, ama sadaka kıyamete kadar devam eder.

Hz. Osman'ın hayatından öğreniyoruz ki, Allah'ın en çok sevdiği kullar hayâ ve cömertlik sahibidir. Bir çocuk bile arkadaşına suyunu paylaştığında, ekmeğini böldüğünde, kalemini ödünç verdiğinde Hz. Osman'a benzer.

Biz de dua edelim:

— Allah'ım, bize Hz. Osman gibi hayâlı ve cömert olmayı nasip et. Elimizdekini paylaşmayı, fakirlere yardım etmeyi unutmayalım.

Ve unutmayalım ki, Allah yolunda verilen hiçbir şey boşa gitmez.

14

Hazreti Ömer'in Adaleti

Bir gün küçük Hasan, babasıyla birlikte camiye gitmişti. İmam, hutbede Hazreti Ömer'in adaletinden bahsediyordu. Hasan kulak kesilmişti.

İmam şöyle diyordu:

"Hazreti Ömer halifeyken herkes onun adaletine güvenir, kimse haksızlığa uğramazdı. Bir gün oğlu bile yanlış bir şey yaptığında, 'Benim oğlum olduğun için sana ayrıcalık yok!' diyerek cezayı uyguladı. Çünkü adalet, herkese eşit davranmaktır."

Hasan çok etkilendi. Eve dönünce annesine:

"Anne, Hazreti Ömer hiç kimseye haksızlık yapmamış. Oğlu bile yanlış yapınca ona bile ceza vermiş. Ne kadar zor ama ne kadar güzel bir şey!" dedi.

Annesi gülümseyerek:

"Evet yavrum, adalet budur. Eğer güçlü olanlara farklı, zayıf olanlara farklı davranırsak bu zulüm olur. Allah adil olmayı sever. Peygamberimiz de adaletliydi." dedi.

Hasan ertesi gün okulda oyun oynarken sıra kavgası çıktı. Bir arkadaşı:

"Ben önce geçeceğim, çünkü daha büyüğüm!" dedi.

Hasan, Hazreti Ömer'i hatırlayıp şöyle dedi:

"Büyüklük, sırayı bozmak için sebep olamaz. Adalet, herkese eşit davranmaktır. Gel kura çekelim."

Çocuklar Hasan'ın fikrini beğendi ve kura çektiler. Kimse üzülmedi.

Akşam Hasan babasına gururla anlattı:

"Baba, ben Hazreti Ömer gibi davrandım. Adil oldum!"

Babası gülümsedi:

"Ne mutlu sana oğlum. İşte adalet böyle başlar, küçük şeylerde. Sen büyüyünce de Allah seni adil kılsın."

Hasan o gece dua etti:

"Allah'ım, bana da Hazreti Ömer gibi adaletli olmayı nasip et."

Ve uykuya dalarken kalbi huzurla doluydu.

15

Hazreti Osman'ın Cömertliği

Bir zamanlar Medine'de, herkesin çok sevdiği, güler yüzlü, yumuşak kalpli bir sahabi yaşardı. Onun adı Hazreti Osman'dı. O, Peygamber Efendimiz'in yakın dostuydu. İnsanlar ona "Zinnûreyn" yani "iki nur sahibi" derlerdi. Çünkü Peygamber Efendimiz'in iki kızıyla evlenmişti.

Hazreti Osman çok zengin bir tüccardı. Çok hurmalıkları, çok develeri, çok malları vardı. Ama en güzel yönü, sahip olduklarını kendisine saklamamasıydı. Ne zaman bir ihtiyaç olsa, hemen yardıma koşardı. İnsanlar onun cömertliğini görünce hayran kalırlardı.

Bir gün Medine'de çok büyük bir kıtlık oldu. İnsanların yiyecekleri kalmamıştı. Sıcak çöllerde su bulmak da çok zordu. İşte o zaman herkes Hazreti Osman'ın kapısını çaldı. Çünkü onun büyük kervanlarla dolu yiyecekleri vardı. Tüccarlar ona geldiler:

— Ey Osman! Mallarını bize sat, biz de insanlara satalım, dediler.

Hazreti Osman gülümsedi:

— Kaç kat kâr vereceksiniz? diye sordu.

Tüccarlar,

— İki kat, üç kat, dört kat! dediler.

Ama Hazreti Osman başını salladı:

— Ben mallarımı daha yüksek bir kâra satacağım, dedi.

Tüccarlar şaşırdı:

— Bundan daha çok kim verebilir ki? dediler.

Hazreti Osman'ın gözleri parladı:

— Ben mallarımı Allah'a satıyorum! O bana kat kat daha fazlasını verecek. O halde bütün yiyecekleri ve malları Medine halkına ücretsiz dağıtıyorum!

İnsanlar sevinçten gözyaşlarını tutamadı. Çocuklar ekmeklerini, hurmalarını aldılar, anneler su küplerini doldurdu. Herkes dua ediyordu:

— Allah senden razı olsun ey Osman!

Peygamber Efendimiz bu haberi duyunca çok mutlu oldu. Hazreti Osman'ın ne kadar büyük bir kalbi olduğunu bir kez daha herkese gösterdi.

Çocuklar, Hazreti Osman'ın hayatından ne öğreniyoruz biliyor musunuz?

- Paylaşmak çok güzeldir.
- Malımızı, yiyeceğimizi sadece kendimiz için değil, başkaları için de saklamalıyız.
- Allah yolunda verilen hiçbir şey boşa gitmez.

Hadi şimdi sen de düşün:

Evinde fazla oyuncağın var mı? Belki onları hiç oyuncağı olmayan bir arkadaşına verebilirsin. İşte bu, Hazreti Osman'ın yaptığı iyiliğin küçük bir benzeri olur.

Ve unutma: "Paylaştıkça çoğalır, Allah katında büyür."

16

Hazreti Ali'nin Cesareti

Medine şehrinde, herkesin çok sevdiği, çok güçlü, çok cesur bir genç vardı. Onun adı Hazreti Ali'ydi. O, Peygamber Efendimiz'in amcasının oğluydu. Daha küçük yaşlardan itibaren Peygamber Efendimiz'in yanında büyümüştü.

Hazreti Ali'nin kalbi tertemizdi. Hiç kimseyi kırmaz, haksızlığa karşı susmazdı. Ama en bilinen özelliği cesaretli oluşuydu. Kimse onun kadar korkusuz değildi. Çünkü o, her zaman Allah'a güvenirdi.

Bir gün, Mekke'den Medine'ye hicret zamanı geldi. Peygamber Efendimiz'i öldürmek isteyen kötü insanlar bir plan kurmuştu. Gece olunca Peygamber Efendimiz'in evini sardılar. Ama Allah'ın bir planı vardı.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Ali'ye dönüp şöyle dedi:

— Ey Ali! Ben bu gece evden çıkacağım. Sen yatağıma yatacaksın. Üzerine de benim örtümü örteceksin.

Hazreti Ali hiç tereddüt etmedi. Bir an bile "Ama onlar bana zarar verir mi?" diye sormadı. Çünkü onun kalbi çok güçlüydü. Allah'ın izni olmadan kimse ona zarar veremezdi.

O gece düşmanlar, Peygamber Efendimiz'in yatağına baktılar.

Üstünde örtüyü görünce, "İşte burada yatıyor!" sandılar. Ama aslında yatan Hazreti Ali'ydi. Peygamber Efendimiz çoktan güvenle yola çıkmıştı.

Sabah olunca örtüyü açtılar ve Hazreti Ali'yi gördüler. Çok şaşırdılar. "Sen burada ne yapıyorsun?" dediler. Hazreti Ali ise sakin bir şekilde, "Ben Resûlullah'ın yatağında yatıyordum," dedi.

İşte böyle, Hazreti Ali'nin cesareti sayesinde Peygamber Efendimiz güvenle hicret edebildi.

Çocuklar, Hazreti Ali bize ne öğretiyor?

- Cesur olmak, kalbini Allah'a emanet etmektir.
- Doğru olanı savunmak, bazen korkutucu görünse de en güzel davranıştır.
- Allah'a güvenen hiçbir zaman yalnız kalmaz.

Hadi şimdi sen de düşün:

Bazen okulda arkadaşın zor durumda kalabilir. Onu savunmak, doğruyu söylemek cesaret ister. İşte sen de küçük bir "Ali" olabilirsin.

"Allah'ım, bize Hazreti Ali gibi cesur, doğruyu söyleyen, kalbi güçlü kullarından olmayı nasip et. Âmin."

17

Hazreti Talha'nın Fedakârlığı

Medine'de bir gün çok büyük bir savaş olmuştu. Bu savaşta Peygamber Efendimiz ve sahabiler İslâm'ı korumak için düşmanlarla çarpışıyorlardı. İşte o gün, Peygamber Efendimiz'in yanından hiç ayrılmayan bir kahraman vardı: Hazreti Talha b. Ubeydullah.

Hazreti Talha çok cesurdu. Ama cesaretinin yanında en güzel özelliği, arkadaşlarını ve Peygamber Efendimiz'i kendinden çok düşünmesiydi. İşte bu yüzden insanlar ona "fedakâr sahabi" derlerdi.

Uhud Savaşı sırasında düşmanlar Peygamber Efendimiz'e çok yaklaşmıştı. Oklar, taşlar havada uçuşuyordu. Peygamber Efendimiz yaralanmış, dişi kırılmış, mübarek yüzünden kanlar akıyordu. İşte tam o anda Hazreti Talha hızla öne atıldı.

O kalkanını kaldırıp Peygamber Efendimiz'i korumaya başladı. Gelen her oku, gelen her kılıcı kendi bedenine aldı. Ellerine, kollarına, omuzlarına darbeler geliyordu ama o hiç geri çekilmedi. Her seferinde,

— Ya Resûlallah! Senin yanında ölmek bana şereftir! diyordu.

Savaş bitince, Hazreti Talha'nın vücudunda tam yetmişten

fazla yara vardı. Ellerinden biri sakatlanmıştı. Ama o hiç şikâyet etmedi. Çünkü onun için en önemli şey, Peygamber Efendimiz'in güvende olmasıydı.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Talha'ya büyük bir sevgiyle baktı ve şöyle dedi:

— "Kim bugün cennette yürümek isterse, Talha'ya baksın!"

İşte bu söz, Hazreti Talha'nın ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını gösteriyordu.

Çocuklar, Hazreti Talha bize ne öğretiyor?

- Fedakârlık, başkasını kendinden önde tutmaktır.
- Sevgi, sadece sözle değil, davranışla gösterilir.
- Zor zamanlarda dostunun yanında olmak, gerçek dostluktur.

Hadi sen de düşün:

Bir arkadaşın oyun oynarken düşüp düştü diyelim. Onunla alay etmek mi güzel olur, yoksa ona yardım etmek mi? Tabii ki yardım etmek! İşte bu, senin de fedakâr olduğunu gösterir.

"Allah'ım, bize Hazreti Talha gibi fedakâr, dostlarına sahip çıkan, başkalarını düşünen kullarından olmayı nasip et. Âmin."

18

Hazreti Zübeyr'in Yiğitliği

Medine'de yaşayan sahabiler arasında çok cesur, çok güçlü bir genç vardı. Onun adı Hazreti Zübeyr b. Avvâm'dı. O, Peygamber Efendimiz'in çok yakın akrabalarındandı. Daha küçücük yaşta bile korkusuzdu. İnsanlar ona "Allah'ın Aslanı" derlerdi.

Bir gün Mekke'de kötü insanlar Peygamber Efendimiz'e zarar vermek istediler. Haber Zübeyr'e ulaştı. O sırada Zübeyr henüz çok gençti ama hiç düşünmeden kılıcını kuşandı. Kalbi heyecandan hızlı hızlı çarpıyordu. Ama bu heyecan korkudan değil, sevgidendi. Çünkü o, Peygamber Efendimiz'i çok seviyordu.

Zübeyr hızlıca koştu. Güneşin altında parlayan kılıcını kaldırdı ve yüksek sesle bağırdı:

— Kim Peygamber Efendimiz'e zarar vermek isterse önce benimle karşılaşsın!

Kötü insanlar onu görünce geri çekildiler. Çünkü gözlerinde öyle bir cesaret vardı ki, kimse ona yaklaşmaya cesaret edemedi. O gün Peygamber Efendimiz çok duygulandı. Zübeyr'in yiğitliğini gördü ve onun için dua etti.

Hazreti Zübeyr sadece savaşta değil, barış zamanında da yiğitti. Bir gün Medine'de insanlar büyük bir kavga ediyorlardı. Neredeyse birbirlerine zarar vereceklerdi. Zübeyr onların yanına gitti, elini kaldırdı ve sakin bir sesle,

— Ey insanlar! Allah'ın bize emrettiği şey, kavga değil kardeşliktir. Gelin barışalım, dedi.

Onun sözlerini duyan insanlar utanıp kavgayı bıraktılar. Çünkü gerçek yiğitlik sadece kılıçla değil, kalple de olurdu.

Çocuklar, Hazreti Zübeyr bize ne öğretiyor?

- Yiğitlik, sadece güçlü olmak değil, doğruyu savunmaktır.
- Sevdiğin kişiyi korumak, en büyük cesarettir.
- Kavga etmek kolaydır, ama barışı sağlamak gerçek yiğitliktir.

Hadi sen de düşün:

Okulda bir arkadaşınla tartıştığında, bağırmak mı iyidir yoksa barışmak mı? İşte Hazreti Zübeyr'in öğrettiği gibi, barışmak en yiğit davranıştır.

"Allah'ım, bizi Hazreti Zübeyr gibi cesur, doğruyu savunan, kavga yerine barışı tercih eden kullarından eyle. Âmin."

19

Hazreti Abdurrahman b. Avf'ın Cömertliği

Medine'de yaşayan sahabiler arasında, çok zengin ama aynı zamanda çok iyi kalpli bir sahabi vardı. Onun adı Hazreti Abdurrahman b. Avf'tı. O, ticarette çok başarılıydı. Ama en güzel yönü, kazandıklarını sadece kendine saklamamasıydı.

Bir gün Peygamber Efendimiz sahabilerini topladı ve şöyle dedi:

— Ey dostlarım! Allah yolunda yardıma ihtiyacımız var. Kim infak etmek isterse, yani malından Allah için verirse büyük sevap kazanır.

Hazreti Abdurrahman bu sözleri duyunca hemen kalktı. Yüreği heyecanla çarpıyordu. Çünkü o, Allah yolunda vermeyi çok severdi. Hemen gidip malının yarısını getirdi. Hurma bahçelerinden, develerinden, altın ve gümüşlerinden bir kısmını ayırdı ve Peygamber Efendimiz'e getirdi.

Peygamber Efendimiz ona baktı ve gülümsedi:

— Ey Abdurrahman! Ailene ne bıraktın? diye sordu.

Hazreti Abdurrahman büyük bir huzurla cevap verdi:

— Ya Resûlallah! Onlara Allah ve Resûlü'nü bıraktım. Allah

bize yeter, dedi.

İşte bu söz, onun kalbinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Yıllar geçti. Hazreti Abdurrahman yine ticaret yaptı, yine zengin oldu. Bir gün büyük bir kervanla Medine'ye geldi. Yüzlerce deve, yiyecek ve mal taşıyordu. İnsanlar hayranlıkla bakıyordu. Bir sahabi bu manzarayı görünce, Peygamber Efendimiz'in şu sözünü hatırlattı:

— "Abdurrahman cennete sürünerek girecek."

Bu söz, onun çok zengin olduğu için hesabının uzun olacağını anlatıyordu. Hazreti Abdurrahman bunu duyunca çok korktu. Hemen dedi ki:

— Eğer ben cennete sürünerek gireceksem, bütün mallarımı Allah için dağıtacağım!

Ve gerçekten de mallarının çoğunu fakirlere verdi. Evinde neredeyse hiçbir şey kalmadı. Ama o hiç üzülmedi. Çünkü biliyordu ki, Allah için verilen hiçbir şey kaybolmaz.

Çocuklar, Hazreti Abdurrahman bize ne öğretiyor?

- Cömertlik, malını paylaşmaktır.
- Allah için verilen her şey, kat kat fazlasıyla geri döner.
- Zenginlik sadece ceplerde değil, kalplerde olmalıdır.

Hadi sen de düşün:

Bir arkadaşın defterini unutmuş. Senin yanında iki defter var. Ona birini verir misin? İşte bu, cömertliğin en güzel örneği olur.

"Allah'ım, bize Hazreti Abdurrahman gibi cömert, paylaşmayı seven, kalbi zengin kullarından olmayı nasip et. Âmin."

20

Hazreti Sa'd'ın Duası

Bir zamanlar Medine'de çok sevilen, cesur ve Allah'a bağlı bir sahabi vardı. Onun adı Hazreti Sa'd b. Ebû Vakkâs'tı. O, Peygamber Efendimiz'e ilk iman eden sahabilerden biriydi. Daha genç yaşta Müslüman olmuş, kalbini Allah'a teslim etmişti.

Hazreti Sa'd'ın en güzel özelliği, duasının kabul olmasıydı. Peygamber Efendimiz onun için şöyle buyurmuştu:

— "Allah'ım! Sa'd dua ettiğinde onun duasını kabul et."

Bu, ne kadar büyük bir müjdeydi! Çünkü bir insanın duasının Allah katında hemen kabul edilmesi çok büyük bir nimetti.

Bir gün savaş zamanıydı. Düşman çok güçlüydü. Müslümanlar zor durumdaydı. Hazreti Sa'd ellerini semaya kaldırdı ve içtenlikle dua etti:

— Allah'ım! Bize yardım et, kalplerimize cesaret ver, düşmanlarımızı geri püskürt!

Duası biter bitmez Müslüman askerler güçlendi, yürekleri cesaretle doldu. Düşman ordusu geri çekildi. Herkes, "Bu Sa'd'ın duasının bereketidir" dedi.

Başka bir gün, Medine'de kötü niyetli bir adam Hazreti Sa'd

hakkında yalan söyledi. Onun hakkında iftiralar attı. İnsanların kalbine şüphe düşürmek istedi. Hazreti Sa'd çok üzüldü ama kavga etmedi. Ellerini açıp dua etti:

— Allah'ım! Eğer bu adam yalan söylüyorsa, bana değil, hakikate zarar vermek istiyorsa, onun cezasını göster.

Kısa bir süre sonra o adamın duası kabul oldu ve iftira eden kişi hak ettiği cezayı buldu. İnsanlar bunu görünce, Hazreti Sa'd'ın duasının ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha anladı.

Hazreti Sa'd hem cesur bir asker, hem de kalbi çok temiz bir insandı. O hiçbir zaman beddua etmezdi. Hep iyilik için dua ederdi.

Çocuklar, Hazreti Sa'd bize ne öğretiyor?

- Dua etmek, Müslümanın en güçlü silahıdır.
- Kalbimiz temiz olursa, dualarımız da değer kazanır.
- Kötülüğe kötülükle değil, sabır ve dua ile karşılık vermek en güzel yoldur.

Hadi sen de düşün:

Bir arkadaşın sana haksızlık ettiğinde hemen kavga mı edeceksin, yoksa güzel bir dua mı edeceksin? İşte Hazreti Sa'd'ın öğrettiği gibi, dua kalbimizi güçlendirir.

"Allah'ım, bize Hazreti Sa'd gibi dua eden, kalbi temiz, sabırlı kullarından olmayı nasip et. Âmin."

21

Hazreti Ebû Ubeyde'nin Güvenilirliği

Peygamber Efendimiz'in en yakın dostlarından biri vardı. Onun adı Hazreti Ebû Ubeyde b. Cerrâh'tı. O, çok sakin, çok dürüst ve çok güvenilir bir insandı.

Peygamber Efendimiz onun için şöyle buyurmuştu:

— "Her ümmetin bir emini vardır. Bu ümmetin emini Ebû Ubeyde'dir."

"Emin" demek, güvenilir insan demektir. Yani herkesin malını, canını, sırrını korkmadan teslim edebileceği kişi… İşte Hazreti Ebû Ubeyde tam böyleydi.

Bir gün Müslümanlarla düşmanlar arasında savaş oldu. Müslümanlar zor durumdaydı. Ama Hazreti Ebû Ubeyde hiç korkmadı. Peygamber Efendimiz'i korumak için canını ortaya koydu.

Savaş sırasında Peygamber Efendimiz yaralandı. Mübarek yüzüne iki parça demir saplandı. Herkes çok üzülüyordu. İşte o anda Hazreti Ebû Ubeyde hemen koştu. Ellerini kullanarak o demirleri çıkarmaya çalıştı. Dişleriyle tuttu, çekti… Çekerken kendi dişleri kırıldı ama hiç önemsemedi. Onun için en önemli şey, Peygamber Efendimiz'in iyileşmesiydi.

Savaş bitince herkes Hazreti Ebû Ubeyde'ye hayran kaldı. Çünkü o, kendi acısını unutmuş, sadece Resûlullah'ı düşünmüştü.

Yıllar geçti. Hazreti Ebû Ubeyde komutan oldu. Büyük orduları yönetti. Ama hiç kibirlenmedi. Sade bir hayat yaşadı. Askerleri ona çok güvenirdi. Çünkü ne emir verirse, adaletle verirdi.

Bir gün Müslümanlara yiyecek kıtlığı oldu. Ordu aç kalmıştı. Hazreti Ebû Ubeyde askerlere şöyle dedi:

— Allah'a güvenin! O bize rızık gönderecektir.

Gerçekten de kısa süre içinde Allah büyük bir balık göndermişti. Günlerce o balıktan yiyerek açlıktan kurtuldular. Askerler bu olayı hiç unutmadılar.

Çocuklar, Hazreti Ebû Ubeyde bize ne öğretiyor?

- Güvenilir olmak, Müslümanın en önemli özelliğidir.
- Arkadaşına, ailene, öğretmenine karşı dürüst olmak, güveni artırır.
- Birini korumak için fedakârlık yapmak, en güzel sevgidir.

Hadi sen de düşün:

Bir arkadaşın sırrını sana söyledi. Onu başkalarına anlatır mısın, yoksa saklar mısın? İşte güvenilir olmak, o sırrı saklamaktır.

"Allah'ım, bizi Hazreti Ebû Ubeyde gibi güvenilir, dürüst, emanete sahip çıkan kullarından eyle. Âmin."

22

Hazreti Saîd'in Adaleti

Peygamber Efendimiz'in yakın arkadaşlarından biri de Hazreti Saîd b. Zeyd'di. O, çok sakin, çok dürüst ve adaletli bir insandı. Peygamber Efendimiz'in "Cennetle müjdelenmiş on sahabiden biri" olması onun ne kadar değerli olduğunu gösteriyordu.

Hazreti Saîd, daha küçükken bile doğruyu severdi. Yalanı hiç ağzına almazdı. O yüzden insanlar ona güvenirdi.

Bir gün Medine'de bir kadın geldi ve Hazreti Saîd'i haksız yere suçladı. "Bu topraklar benimdir, Saîd aldı!" dedi. İnsanlar şaşırdı. Çünkü herkes Hazreti Saîd'in adaletli olduğunu bilirdi.

Ama Hazreti Saîd kavga etmedi. Sakin bir şekilde:

— Ben kimsenin malına göz dikmem, dedi.

Sonra ellerini açıp Allah'a dua etti:

— Allah'ım, eğer bu kadın haksız yere bana iftira atıyorsa, onun cezasını göster.

Bir süre sonra gerçekten o kadın cezalandırıldı ve herkes onun yalan söylediğini anladı. İnsanlar Hayretle Hazreti Saîd'e baktılar. Çünkü o sabretmiş, kavga etmemiş, Allah'a güvenmişti.

Hazreti Saîd sadece adaletli değil, aynı zamanda çok cesurdu.

Savaşlarda her zaman en önde yer alırdı. Ama kalbindeki en büyük güç kılıcı değil, adalet sevgisiydi. O hep şöyle derdi:

— İnsan, adaletli olursa Allah katında değer kazanır.

Çocuklar, Hazreti Saîd bize ne öğretiyor?

- Haksızlığa uğrayınca kavga etmek yerine sabretmek gerekir.
- Allah her şeyi görür, adaleti mutlaka sağlar.
- Dürüst olmak, insanın en değerli süsüdür.

Hadi sen de düşün:

Bir arkadaşın oyunu bozdu diye hemen bağırıp kavga etmek mi güzel olur, yoksa öğretmene gidip sakin bir şekilde anlatmak mı? İşte adaletli davranmak, doğruyu sakinlikle söylemektir.

"Allah'ım, bize Hazreti Saîd gibi adaletli, dürüst, iftiradan uzak, sabırlı kullarından olmayı nasip et. Âmin."

23

Melekler: Görünmeyen Dostlarımız

Bir varmış, bir yokmuş… Gökyüzünde pırıl pırıl yıldızların arasından ışıl ışıl süzülen, insan gözünün göremediği, ama kalbinin hissedebildiği tertemiz varlıklar varmış. Onlara melekler denirmiş.

Melekler, Allah'ın emrinden asla çıkmaz, hep iyilik yapar, hep güzel işler için çalışırlarmış. Ne yalan bilirler, ne kötülük yaparlarmış. Meleklerin en önemli görevlerinden biri de insanlara yardımcı olmak, onları korumak ve Allah'ın emirlerini iletmekmiş.

Bir gün küçük Elif, annesinin dizine oturmuş, merakla sormuş:

— Anneciğim, melekler gerçekten var mı? Onları neden göremiyoruz?

Annesi gülümsemiş, Elif'in saçlarını okşamış:

— Evet kızım, melekler vardır. Biz onları göremeyiz ama onlar hep yanımızdadır. Mesela, sen iyi bir iş yaptığında sevinen melekler vardır. Ayrıca sağında ve solunda, senin yaptığın her şeyi yazan melekler de var.

Elif şaşırmış:

— Yani benim yanımda melekler mi var şimdi?

— Evet kızım, demiş annesi. Sağındaki melek senin güzel sözlerini, iyi davranışlarını yazar. Solundaki melek ise kötülüklerini yazar ama Allah çok merhametlidir; bazen o meleğe "Biraz bekle, belki kulum pişman olur, tövbe eder." der.

Elif'in gözleri parlamış:

— O zaman ben hep iyi işler yapmalıyım ki defterim güzel şeylerle dolsun!

Annesi de sevinçle başını sallamış:

— Aynen öyle Elif'im. İşte bunun için melekler bizim görünmeyen dostlarımızdır.

O gece Elif yatağına yattığında pencereden gökyüzüne baktı. Yıldızların parladığını gördü. Kendi kendine düşündü: "Acaba melekler şimdi beni izliyor mu?" İçinde sıcak bir huzur hissetti. Ellerini açıp dua etti:

— Allah'ım, bana daima iyi şeyler yapmayı nasip et. Meleklerimin defterime güzel şeyler yazmasını sağla.

Sonra gözlerini kapattı ve tebessüm ederek uykuya daldı. Çünkü biliyordu ki melekler, onun yanındaydı ve onu hiç yalnız bırakmıyorlardı.

Cebrail Aleyhisselam: Allah'ın Elçisi

Bir varmış, bir yokmuş… Dünyanın en şerefli varlıkları arasında, Allah'ın çok özel bir meleği varmış. Onun adı Cebrail Aleyhisselam'mış.

Cebrail Aleyhisselam, Allah'ın emirlerini, vahyini peygamberlere ulaştırmak için gönderilirmiş. O yüzden ona "Allah'ın elçisi" denirmiş. O kadar temiz, o kadar güçlü ve o kadar nur doluymuş ki, insanlar onun gerçek halini görmeye dayanamazmış.

Bir gün küçük Mustafa, dedesine merakla sormuş:

— Dede, Peygamberimize Kur'an-ı Kerim'i kim getirdi?

Dedesi gülümsemiş, sakalını okşamış:

— Evladım, Kur'an-ı Kerim'i Peygamberimize getiren Cebrail Aleyhisselam'dır.

Mustafa heyecanla dinlemeye devam etmiş. Dedesi anlatmış:

— Hira Mağarası'nda Peygamberimiz yalnız başına ibadet ederken, birden Cebrail Aleyhisselam gelmiş. Ona "Oku!" demiş. Peygamberimiz "Ben okuma bilmem." deyince, Cebrail Aleyhisselam üç defa tekrar etmiş. Sonra Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetlerini öğretmiş. İşte böylece vahiy başlamış.

Mustafa şaşkınlıkla sormuş:

— Yani Cebrail Aleyhisselam hep vahiy mi getirirdi?

— Evet evladım, demiş dedesi. O, Allah'ın sözlerini peygamberlere ulaştırırdı. Ama sadece bu değil. Mesela Meryem validemize de müjde getirdi. Ona, Allah'ın izniyle bir bebeği olacağını söyledi. İşte o bebek, İsa Aleyhisselam'dı.

Mustafa'nın gözleri parlamış:

— Demek Cebrail Aleyhisselam, Allah'ın en güvenilir elçisiymiş!

Dedesi başını sallamış:

— Aynen öyle. Cebrail Aleyhisselam çok sadıktır. O, Peygamberimize Kur'an-ı Kerim'i ayet ayet getirmiştir. Hatta bazen insan suretinde görünür, bazen de bütün gökyüzünü kaplayan büyük kanatlarıyla görünürdü.

Mustafa biraz düşündükten sonra gülerek sormuş:

— Dede, ben Cebrail Aleyhisselam'ı görebilir miyim?

Dedesi tebessüm etmiş:

— Evladım, biz Cebrail Aleyhisselam'ı göremeyiz. O sadece Allah'ın seçtiği peygamberlere görünür. Ama biz onu kalbimizde hissedebiliriz. Her Kur'an okuduğumuzda, onun bize getirdiği Allah'ın kelamıyla buluşuruz.

Mustafa çok sevinmiş:

— O zaman ben Kur'an okumaya daha çok çalışacağım. Çünkü o, Cebrail Aleyhisselam'ın getirdiği en büyük hediye!

O gece Mustafa yattığında dua etmiş:

— Allah'ım, bana Kur'an'ı sevdirdiğin için sana şükürler olsun. Cebrail Aleyhisselam'ın bize ulaştırdığı bu emaneti en güzel şekilde yaşamayı nasip et.

Ve huzurla uykuya dalmış.

24

Azrail Aleyhisselam: Yol Arkadaşımız

Bir varmış, bir yokmuş… Her insan aslında üç farklı dünyadan geçermiş.

İlk dünyamız, anne karnıymış. Hepimiz orada küçücük, daracık bir yerde yaşamışız. Annemiz bize yemek getirmiş, kalbimiz orada atmış. Ama biz oradayken bu büyük dünyayı, yani gökyüzünü, güneşi, çiçekleri hiç bilmiyormuşuz. Belki bilseydik korkardık: "Acaba orada yaşanır mı?" diye. Oysa vakti geldiğinde Allah bize yeni bir kapı açmış, Azrail değil ama doğum meleği yardım etmiş ve biz anne karnından bu orta dünyaya, yani şimdiki dünyaya gelmişiz. Ve gördük ki burası anne karnından kat kat daha güzelmiş!

Şimdi biz bu orta dünyadayız. Koşuyoruz, gülüyoruz, oyun oynuyoruz. Gökyüzünü seyrediyoruz, çiçeklerin kokusunu duyuyoruz. Ama Allah bize bir de daha büyük, daha güzel bir dünya hazırlamış: Ahiret dünyası.

Tıpkı anne karnından bu dünyaya geldiğimiz gibi, vakti geldiğinde biz de buradan o büyük dünyaya gideceğiz. Orada hiçbir şey bitmeyecek. O dünya sonsuz olacak.

Küçük Hasan bu konuyu çok merak ediyormuş. Bir gün

babasına sormuş:

— Baba, insanlar ölünce nereye gidiyor?

Babası gülümseyerek oğlunu kucağına almış:

— Evladım, hatırlıyor musun, sen anne karnındayken bu dünyayı bilmiyordun? Sonra doğdun, gördün ki dünya çok büyük ve güzeldi. İşte şimdi de bu dünyadan sonra daha büyük bir dünyaya gideceğiz.

Hasan heyecanla sormuş:

— Peki bizi kim götürecek baba?

Babası başını okşamış:

— İşte orada Azrail Aleyhisselam devreye girer. O kötü birisi değildir. Allah'ın emriyle bize yardımcı olur. Ruhlarımızı alır ve bizi o büyük dünyaya yolcu eder. Yani aslında Azrail, yol arkadaşımızdır.

Hasan rahat bir nefes almış:

— Yani ölüm korkulacak bir şey değilmiş baba. Sadece başka bir dünyaya gitmekmiş!

— Aynen öyle evladım, demiş babası. Ölüm kapı gibidir. Nasıl anne karnından çıkıp bu dünyaya geldik, vakti gelince de buradan cennete doğru yol alacağız. Ve Allah'a iman eden, güzel işler yapan herkes orada mutlu olacak. Küçük dünyadan, orta dünyaya geldik. Orta dünyadan ise vakti geldiğinde büyük dünyaya gideceğiz. Orası anne karnındaki küçük dünyadan, şu anda yaşadığımız büyük dünyadan da daha büyük ve güzel!

Hasan o gece dua etmiş:

— Allah'ım, vakti geldiğinde beni, ailemi ve tüm sevdiklerimi imanla yaşat, imanla al ve cennetinde buluştur. Azrail Aleyhisselam'la sana güzel bir yolculuk yapalım büyük dünyaya.

Ve kalbinde huzur hissetmiş. Çünkü artık biliyordu ki ölüm, son değil; daha güzel, daha büyük bir dünyanın kapısıydı.

25

Mikail Aleyhisselam: Bereket Meleği

Bir varmış, bir yokmuş… Allah'ın yarattığı dört büyük melekten biri de Mikail Aleyhisselam'mış. Onun görevi çok özelmiş: Dünyaya yağmurları indirmek, rüzgârları estirmek, ağaçlara can vermek, toprağı bereketlendirmekmiş.

Yani Mikail Aleyhisselam, adeta bir bahçıvan gibi yeryüzünü Allah'ın emriyle sulayan bir melekmiş.

Bir gün küçük Ayşe, pencereden dışarıya bakıyormuş. Gökyüzünde kara bulutlar toplanmış, biraz sonra yağmur başlamış. Ayşe annesine koşmuş:

— Anne, anne! Bak yağmur yağıyor! Ama bu yağmuru kim getiriyor?

Annesi gülümsemiş:

— Güzel kızım, yağmuru Allah yağdırır. Ama Allah bu iş için bir meleğini görevlendirmiştir: Mikail Aleyhisselam.

Ayşe merakla sormuş:

— Yani her yağmurda Mikail Aleyhisselam mı görev yapıyor?

— Evet yavrum, demiş annesi. O, Allah'ın izniyle yağmurları getirir, rüzgârları estirir. Ağaçlara can, tarlalara bereket verir. Onun sayesinde biz ekmek yer, meyve toplar, su içeriz.

Ayşe şaşırmış:

— Vay canına! Demek karpuzlar, kirazlar, elmalar, buğdaylar hep Mikail Aleyhisselam'ın getirdiği yağmur sayesinde oluyor!

— Evet kızım, diye devam etmiş annesi. Bu yüzden yağmur yağdığında seviniriz. Çünkü yağmur berekettir. Allah kullarına rahmetini yağmurla gönderir.

Ayşe ellerini açmış ve sevinçle dua etmiş:

— Allah'ım, yağmurlarını eksik etme. Mikail Aleyhisselam'a güç ver. Bize bereket ve rızık nasip et.

O gün Ayşe artık yağmuru sadece damlacıklar olarak görmüyormuş. Her yağmurda, gökyüzünden Allah'ın rahmetinin indiğini, Mikail Aleyhisselam'ın da bu rahmeti taşıyan bir melek olduğunu biliyormuş.

Yağmurun ardından çıkan gökkuşağını görünce gülümsemiş:

— Ne güzelmiş Allah'ın dünyası!

26

İsrafil Aleyhisselam: Yeniden Dirilişin Müjdecisi

Bir varmış, bir yokmuş… Allah'ın dört büyük meleğinden biri de İsrafil Aleyhisselam'mış. Onun görevi çok özelmiş: Allah'ın emri geldiğinde Sur adı verilen büyük bir boruya üflemek.

İsrafil Aleyhisselam, elinde tuttuğu Sur'u hiç bırakmazmış. Hep Allah'ın emrini bekler, ne zaman üflemesi istenirse o zaman üflermiş.

Bir gün küçük Ahmet, hocasına sormuş:

— Hocam, İsrafil Aleyhisselam ne zaman Sur'a üfleyecek?

Hocası gülümsemiş:

— Evladım, onun vakti sadece Allah tarafından bilinir. Ama biz şunu biliriz ki, Sur'a iki defa üflenecek.

Ahmet merakla dinlemiş. Hocası anlatmış:

— İlk üflediğinde, bu dünyada minik bir "Don!" oyunu olacak. her şey donacak.İşte ikinci defa üflendiğinde, herkes büyük dünyaya yani ahirete yolculuk edecek, inanılmaz güzel hediyeler hazırlamış Allah iyi insan olanlara.

Ahmet'in gözleri parlamış:

— Yani İsrafil Aleyhisselam aslında bize sonsuz hayatın

kapısını açacak!

— Evet evladım, demiş hocası. Allah dilerse, Sur'un sesiyle herkes yeni bir hayata başlayacak. Ve iman edenler cennete kavuşacak.

Ahmet çok sevinmiş:

— Demek ki İsrafil Aleyhisselam bize Allah'ın müjdesini getiren bir melekmiş!

O gece Ahmet dua etmiş:

— Allah'ım, Sur'a üflendiği gün bizi cennetine al. İsrafil Aleyhisselam'ın müjdesiyle yeni hayata güzel bir şekilde başlamayı nasip et.

Ve huzurla uyumuş. Çünkü biliyordu ki İsrafil Aleyhisselam, Allah'ın emriyle insana yeni bir başlangıcın kapısını açacaktı.

27

Hızır Aleyhisselam: Gizli Yardımcı

Bir varmış, bir yokmuş… Allah'ın kullarına yardım eden, nerede ne zaman ihtiyaç olursa orada beliren çok özel bir kul varmış. Onun adı Hızır Aleyhisselam'mış.

Hızır Aleyhisselam, Allah'ın izniyle insanlara yardım eder, bazen fark ettirmeden iyilik yaparmış. Bazen bir yolcunun yanında beliren yaşlı bir dede gibi, bazen yolda karşılaşılan bir genç gibi görünürmüş. Ama kimse onun Hızır olduğunu kolay kolay anlayamazmış.

Bir gün küçük Yusuf, dedesine sormuş:

— Dede, Hızır Aleyhisselam gerçekten var mı?

Dedesi gülümsemiş:

— Elbette evladım. O, Allah'ın sevdiği bir kuludur. İnsanlara yardım eder. Kur'an-ı Kerim'de de onun kıssası vardır. Hz. Musa ile birlikte yaşadıkları olay anlatılır.

Yusuf merakla dinlemiş:

— Peki o şimdi nerde dede?

— O, Allah'ın izniyle zaman zaman ortaya çıkar. Kimi zaman yolda kalmış birine yardım eder, kimi zaman bir çocuğun duasına karşılık verir. Ama çoğu zaman insanlar onun Hızır

olduğunu bilmez, demiş dedesi.

Yusuf'un gözleri parlamış:

— Yani belki de bize yardım eden bir yabancı Hızır Aleyhisselam olabilir!

— Aynen öyle, evladım. Bu yüzden tanımadığımız insanlara bile teşekkür etmeyi bilmeliyiz. Çünkü yardım edenin kim olduğunu bilemeyiz, dedi dedesi.

Bir gün Yusuf, sokakta yürürken yere düşmüş yaşlı bir amcaya rastlamış. Hemen koşup yardım etmiş, bastonunu uzatmış. Amca gülümsemiş ve "Allah senden razı olsun evladım" demiş.

Yusuf eve koşup annesine anlatmış:

— Anne, bugün bir amcaya yardım ettim. Belki o Hızır Aleyhisselam'dı!

Annesi gülümseyerek cevap vermiş:

— Olabilir oğlum. Ama şunu unutma: Hızır olmasa bile, her iyilik Allah katında değerlidir. Kim bilir, senin yaptığın iyiliklere karşılık bir gün Hızır Aleyhisselam da sana yardım edebilir.

O gece Yusuf dua etmiş:

— Allah'ım, bana Hızır Aleyhisselam gibi iyilik yapmayı nasip et. Ve zor zamanlarımda bana da Hızır gibi yardımcılar gönder.

Ve huzurla uykuya dalmış. Çünkü biliyordu ki, Allah'ın izniyle her zaman görünmeyen bir yardımcısı olabilirdi.

28

Veysel Karani: Görmeden Seven

Bir varmış, bir yokmuş… Çok uzak diyarlarda, Yemen'de yaşayan fakir ama kalbi zengin bir genç varmış. Onun adı Veysel Karani'ymiş.

Veysel Karani, Peygamber Efendimiz'i (s.a.v.) hiç görmemiş ama onu öyle çok severmiş ki, kalbi hep onun hasretiyle yanarmış.

Bir gün küçük Zeynep, annesine sormuş:

— Anne, insan hiç görmediğini sevebilir mi?

Annesi gülümsemiş:

— Evet yavrum, sevebilir. Tıpkı Veysel Karani'nin Peygamberimizi sevdiği gibi.

Zeynep merakla dinlemeye başlamış. Annesi anlatmış:

— Veysel Karani çok fakirdi. Ama kalbi öyle temizdi ki, dünyada hiçbir şeye Peygamberimizi sevmek kadar değer vermedi. Hep onunla görüşmek istedi ama çok hasta olan annesini bırakıp gidemezdi. Çünkü annesine bakmak onun en büyük göreviydi.

Zeynep gözlerini kocaman açmış:

— Yani annesini Peygamberimizi görmekten bile önde tuttu

mu?

— Evet kızım, demiş annesi. Çünkü Peygamberimiz de "Annenin duası Allah'ın rızasına götürür" buyurmuştu. Veysel Karani bunu biliyor, annesine hizmet etmeyi en büyük ibadet sayıyordu.

Zeynep'in kalbi ısınmış:

— Ne güzel bir insanmış anne!

Annesi gülümsemiş:

— O kadar ki, Peygamberimiz sahabelerine, "Yemen'de Veysel Karani diye biri vardır. Onu görürseniz dua isteyin. Çünkü onun duası makbuldür." buyurmuştu.

Zeynep şaşkınlıkla:

— Vay canına! Peygamberimizi görmeyen ama çok seven biri, dua edince Allah kabul ediyor!

— İşte evladım, dedi annesi, sevgi kalpten olunca çok kıymetlidir. Görmesen de sevebilirsin. Biz de Peygamberimizi hiç görmedik ama kalbimizde taşıyoruz değil mi?

Zeynep başını sallamış:

— Evet anne, ben de Peygamberimizi çok seviyorum. İnşallah cennette görürüm.

O gece Zeynep dua etmiş:

— Allah'ım, beni de Veysel Karani gibi anneme güzel hizmet eden, Peygamberini çok seven kullarından eyle.

Ve içi huzurla dolmuş. Çünkü anlamıştı ki, gerçek sevgi görmekle değil, kalpten inanmakla olurmuş.

29

Aziz Mahmud Hüdayi'yi Öğrendim Bugün

Bir zamanlar, Osmanlı topraklarında Bursa şehrinde, ilim ve irfanla meşhur bir zat yaşardı: Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri. Çocuklar, onun hayatı bizlere sabrı, şefkati ve Allah'a yakın olmayı öğretir.

Mahmud Hüdayi daha küçük yaşlardan itibaren çok çalışkan, zeki ve merhametli bir çocuktu. Hocalarından derslerini öğrenir, hem aklını hem de kalbini güzelliklerle doldururdu. Herkese karşı saygılı, arkadaşlarına karşı da çok nazikti. Yolda gördüğü yaşlılara yardım eder, kimsesiz çocukların oyunlarına katılırdı.

Bir gün küçük Mahmud, annesinin elinden tutarak çarşıya gitti. Çarşıda fakir bir adam kenarda oturuyordu. Adamın ayakkabıları yırtılmış, yüzü de çok yorgundu. Mahmud'un kalbi hemen yumuşadı. Yanındaki azıcık harçlığını çıkarıp adama verdi. Annesi ona gülümseyerek şöyle dedi:

— Evladım, Allah yolunda paylaşırsan, o paradan sana daha çok hayır gelir.

Mahmud bu sözleri hiç unutmadı.

Yıllar geçti, Mahmud büyüdü ve büyük bir âlim oldu. Sadece kitap okumakla kalmadı, kalpleri de ilimle aydınlatmayı öğrendi. Öğrencilerine sadece bilgi değil, aynı zamanda merhameti, sabrı ve dua etmeyi de öğretiyordu.

Bir gün İstanbul'da halk zor bir imtihanla karşılaştı. Denizde çok büyük fırtına çıktı. Gemiler sallandı, insanlar korktu. Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri hemen dua etti:

— Allah'ım, bu kullarını koru, onları felaketlerden uzak eyle!

Duasından sonra fırtına birden hafifledi. Halk sevinçle "Hüdayi Hazretleri'nin duası kabul oldu!" diyerek şükrettiler.

Halk onu sadece bir âlim değil, aynı zamanda bir baba gibi seviyordu. Çünkü Hüdayi Hazretleri hiçbir zaman kibirlenmez, küçücük çocuklara bile sevgiyle yaklaşırdı. Onlara şöyle derdi:

— Çocuklar, unutmayın, Allah sizi çok seviyor. Siz de birbirinizi sevin, yardımlaşın, kimseyi üzmeyin.

Bir gün Hüdayi Hazretleri camiden çıkarken, küçük bir çocuk yanına geldi. Çocuğun elinde küçük bir karınca vardı. "Efendim, bu karınca çok küçük ama ne kadar güzel. Allah bunu da yaratmış, değil mi?" dedi. Hüdayi Hazretleri gülümseyerek çocuğun başını okşadı:

— Evet evladım, Allah'ın yarattığı hiçbir şey boşuna değildir. Karınca küçüktür ama çalışkanlığıyla bize ders verir.

İşte o günden sonra çocuk, karıncalara daha dikkatle bakmaya başladı. Onlardan çalışkanlığı öğrendi.

Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri, hayatı boyunca insanlara sadece iyiliği, doğruluğu ve Allah'a olan sevgiyi anlattı. Bugün bile onun sözleri bize ışık tutuyor.

Çocuklar, siz de Hüdayi Hazretleri gibi merhametli, çalışkan ve dua eden kullar olabilirsiniz. Çünkü Allah, kalbi temiz olanları çok sever.

Ve unutmayın: Paylaşmak, sabretmek ve dua etmek, insanı

Allah'a yaklaştırır.

30

Gazali'nin Kalbini Arayışı

Çok eski zamanlarda, küçük bir köyde Gazali adında bir çocuk yaşardı. Herkes ona "Gazali" derdi. Gazali çok meraklı bir çocuktu. Gözleri parıl parıl bakar, gördüğü her şeyi öğrenmek isterdi.

Bir gün, köyün camisinde hocası ona bir soru sordu:

— Gazali, insanın kalbini nasıl temiz tutarız, bilir misin?

Gazali biraz düşündü ama cevap veremedi. Çünkü bu sorunun cevabı çok derindi. O gün Gazali'nin içinde bir arayış başladı. "Ben kalbimi nasıl temiz tutarım? Allah benden ne ister?" diye düşünmeye başladı.

Gazali, küçücük yaşından itibaren okumayı çok sevdi. Elinde ne kitap bulsa okurdu. Ama sadece kitap okumakla yetinmedi; annesinin nasihatlerini, hocasının dualarını, hatta kuşların ötüşünü bile dikkatle dinledi. Çünkü o biliyordu ki, Allah'ın işaretleri her yerdeydi.

Bir gün köyün kenarında yürürken gökyüzüne baktı. Yıldızlar pırıl pırıldı. İçinden şöyle geçirdi:

— Yıldızlar bile Allah'ın emrine uyuyor. Ben de kalbimi O'na teslim etmeliyim.

Gazali büyüdükçe hem aklı hem kalbiyle ilerledi. İnsanlara şunu anlatmaya başladı:

— İlim çok kıymetlidir ama tek başına yeterli değildir. Kalbimizi temiz tutmazsak ilim de fayda vermez.

Bir gün küçük bir çocuk Gazali'nin yanına geldi. Elinde ufak bir taş vardı. Çocuğun yüzü biraz üzgündü.

— Efendim, ben kardeşimle kavga ettim. Ona kızdım, kalbim taş gibi oldu. Ne yapmalıyım?

Gazali gülümsedi, çocuğun elindeki taşı aldı ve ona bir bardak suya atmasını söyledi. Taş suyun içine düştü ve bardağın dibine indi.

— Görüyor musun evladım? Taş serttir ama suyun içinde kaybolur. Kalbindeki öfke de böyledir. Eğer kalbine sevgi ve dua doldurursan, öfken küçülür ve kaybolur.

Çocuk bu sözü çok sevdi. Hemen kardeşine koştu, ona sarıldı ve özür diledi.

Gazali böylece insanlara en önemli sırrı öğretti:

— Kalplerimizi dua, iyilik ve doğrulukla dolduralım. Çünkü kalbi temiz olan insan, Allah'a daha yakın olur.

Gazali Hazretleri büyüyüp çok meşhur bir âlim oldu. Kitaplar yazdı, dersler verdi. Ama her zaman çocuklara şunu söyledi:

— Evlatlarım, en büyük ilim, kalbinizi güzel tutmaktır. Yalan söylemeyin, kimseyi kırmayın, Allah'ı her zaman hatırlayın. İşte o zaman kalbiniz nurla dolar.

31

Mevlana ile Dönen Kalpler

Çok eskiden, Konya şehrinde büyük bir âlim ve gönül dostu yaşardı: Mevlana Celaleddin Rumi. Ama çocuklar onu "Mevlana Dede" diye tanıyordu. Çünkü o, herkese sevgiyle yaklaşır, çocukların gönlünü okşardı.

Mevlana Dede'nin kalbi öyle büyüktü ki, içine kuşları, çiçekleri, çocukları, hatta hiç tanımadığı insanları bile sığdırırdı. Onun bir sözü vardı:

— Gel, ne olursan ol, yine gel.

Yani "Kim olursan ol, biz seni severiz, Allah'ın kullarını kucaklarız." demekti bu.

Bir gün küçük bir çocuk, Mevlana'nın yanına geldi. Çocuğun gözleri doluydu.

— Dede, arkadaşım bana kızdı, bana kötü söz söyledi. Ben de çok üzüldüm.

Mevlana çocuğun elini tuttu ve onu bahçeye götürdü. Bahçede bir gül açmıştı. Mevlana dedi ki:

— Evladım, gül dikenin üstünde bile açar. Sen de kalbini diken gibi yapma. Kalbini gül gibi yap ki, herkes sana sevgiyle yaklaşsın.

Çocuk gözyaşını sildi ve gülü kokladı. O anda kalbi yumuşadı.

Mevlana Dede'nin en güzel huyu, sevgiyle dönmekti. Öğrencileri onun etrafında döner, Allah'ın ismini zikrederdi. Çocuklar merakla sorardı:

— Dede, niçin dönüyorsunuz?

Mevlana gülümserdi:

— Evladım, dünya dönüyor, yıldızlar dönüyor, her şey Allah'ın emriyle dönüyor. Biz de Allah'a olan sevgimizle dönüyoruz. Kalplerimizi böyle temizliyoruz.

Bir gün, fakir bir adam Mevlana'nın kapısına geldi. Karnı çok açtı. Mevlana hemen sofrayı kurdurdu. Çocukları da yanına çağırdı.

— Gelin evlatlarım, bu sofrada paylaşmak var. Allah'ın verdiğini paylaşmak, kalbi büyütür.

Çocuklar fakir adamla yemeklerini paylaştılar. Adam çok mutlu oldu.

— Allah sizden razı olsun, ben çok uzun zamandır böyle güzel bir sofrada oturmamıştım.

Mevlana Dede onlara dönüp dedi ki:

— Görüyor musunuz evlatlarım? Paylaşmak sadece karın doyurmaz, kalbi de doyurur.

İşte Mevlana'nın hayatı böyleydi. O, herkese sevgiyi, hoşgörüyü, kardeşliği öğretti. Küçükler de büyükler de onun yanında huzur buldu.

32

Yunus Dede'nin Sevgi Şarkısı

Anadolu'nun yemyeşil dağlarında, çiçek kokulu köylerinde Yunus Emre adında bir derviş yaşardı. İnsanlar ona "Yunus Dede" derdi. Çünkü o, herkese şiirlerle ve şarkılarla sevgiyi anlatırdı.

Yunus Dede'nin en güzel huyu, Allah'ı çok sevmesi ve bu sevgisini kalbine koyduğu sözlerle anlatmasıydı. Onun dilinden çıkan her cümle, adeta bir şarkı gibi insanın kalbine dokunurdu.

Bir gün köydeki çocuklar Yunus Dede'nin yanına geldiler. Onlardan biri merakla sordu:

— Dede, senin sözlerin neden şarkı gibi geliyor?

Yunus Dede gülümseyerek sazını eline aldı. Tellerden tatlı bir ses yükseldi. Sonra şöyle dedi:

— Çünkü evladım, kalbinde sevgi olanın dili de şarkı gibi söyler. Ben Allah'ı seviyorum, insanları seviyorum, doğayı seviyorum. O yüzden sözlerim şarkıya dönüşüyor.

Çocuklar neşeyle ellerini çırptılar. O sırada başka bir çocuk utangaççа sordu:

— Dede, ben bazen kardeşime kızıyorum, bağırıyorum. O zaman kalbim kötü mü oluyor?

Yunus Dede onun yanına oturdu, saçlarını okşadı:

— Hayır evladım. Kalp bazen bulutlanır. Ama sen "Allah beni seviyor, ben de seveceğim" dersen, o bulut dağılır, kalbin yeniden aydınlanır.

Çocuk bunu çok sevdi. O günden sonra kızdığında hemen dua etmeyi öğrendi.

Bir başka gün Yunus Dede, köyde aç ve yorgun bir yolcuyla karşılaştı. Yolcuya ekmeğini ikram etti, suyunu verdi. Çocuklar bunu görünce şaşırdılar.

— Dede, kendi ekmeğini neden verdin? Sen de açsın.

Yunus Dede gülümseyerek cevapladı:

— Evlatlarım, ekmek karnımızı, sevgi kalbimizi doyurur. Paylaşınca ekmek eksilmez, bereket artar.

Çocuklar alkışladı ve sevinçle koşup evlerinden yemek getirdiler. Hep beraber büyük bir sofra kurdular. Yolcu doymakla kalmadı, kalbi de sevgiyle doldu.

Yunus Dede'nin sözleri, tıpkı rüzgârın çiçekleri okşaması gibi kalplere işlerdi. O her zaman şöyle derdi:

— Gönlünüzü sevgiyle süsleyin. Çünkü Allah sevgiyi kalplerde görmek ister.

İşte Yunus Dede, şiirleriyle, sözleriyle, davranışlarıyla çocuklara sevgiyi öğretti. Bugün bile onun şarkıları kalplerde dolaşır.

33

Işıklarla Dolu Defterim

Çok değil, bundan yaklaşık yüz yıl önce, Anadolu'da dağların arasında bir köyde küçük bir çocuk yaşardı. Adı Said'di. Ama herkes ona "Küçük Said" derdi. Çünkü daha küçücük yaşta aklı ışık gibi parlıyordu.

Küçük Said'in en büyük merakı kitaplartı. Okuma yazmayı öğrenince defterini hiç yanından ayırmadı. O defter, sıradan bir defter değildi; çünkü Said ona "ışıklarla dolu defterim" diyordu. İçine öğrendiği her güzel bilgiyi yazıyor, ayetlerden, dualardan ve hocalarından duyduğu nasihatleri ekliyordu.

Bir gün öğretmeni ona bir soru sordu:

— Said, Allah'ın yarattığı şeylerde ne görüyorsun?

Said biraz düşündü, sonra defterine yazdığı sözlerden birini hatırladı:

— Hocam, Allah'ın yarattığı her şeyde O'nun imzasını görüyorum. Güneşte ışığını, çiçekte kokusunu, insanda sevgisini görüyorum.

Öğretmeni çok mutlu oldu. Çocuklara dönerek dedi ki:

— İşte evlatlarım, gerçek ilim budur. Kitaplardan öğrenilen bilgi, kalple birleşirse ışığa dönüşür.

Küçük Said büyüdükçe ilim yolunda ilerledi. Ama sadece aklını değil, kalbini de güzelleştirmeye çalıştı. Hep şunu söylerdi:

— İlim, kalbin lambasıdır. Eğer kalbiniz temiz değilse, öğrendiğiniz bilgiler karanlıkta kalır.

Bir gün köyde bir çocuk yanına geldi. Elinde defteri vardı ama üzgün görünüyordu.

— Said ağabey, ben derslerimde zorlanıyorum. Defterim bomboş kaldı.

Said gülümsedi, kendi defterini açtı. İçinde dualar, güzel sözler, ayetler ışıl ışıl parlıyordu.

— Bak kardeşim, önemli olan defterin dolu olması değil. Önemli olan kalbinin dolu olması. Sen kalbine iyilik yaz, dua yaz, doğruluk yaz. O zaman defterin boş olsa bile Allah katında dolu olur.

Çocuk bu sözü çok sevdi. O günden sonra defterine sadece derslerini değil, yaptığı iyilikleri de yazmaya başladı.

Küçük Said büyüdüğünde çok büyük bir alim oldu. İnsanlara hem ilmi öğretti hem de kalplerini güzelleştirdi. Onun sözleri şöyleydi:

— Kalplerimizi imanla dolduralım, defterimizi iyilikle süsleyelim. Çünkü Allah bizim kalplerimize bakar.

Ve işte onun "ışıklarla dolu defteri" bugün bile bize ders olur: Bilgiyi kalple birleştir, Allah için öğren, Allah için sev.

34

Somuncu Baba'nın Sıcak Ekmeği

Çok eski zamanlarda, Anadolu'nun Aksaray şehrinde güzel huylu bir derviş yaşardı. İnsanlar ona Somuncu Baba derdi. Çünkü o, ekmek pişirmeyi çok severdi. Ama bu ekmekler sıradan ekmekler değildi; içinde sevgi, dua ve bereket vardı.

Somuncu Baba sabah erkenden kalkar, tandırını yakar, hamurunu yoğurur, ekmeklerini pişirirdi. Sonra da fakirlere, yetimlere, yolda kalanlara dağıtırdı. Onun ekmeğini yiyen herkesin kalbi ısınır, yüzüne huzur gelirdi.

Bir gün mahallede küçük bir çocuk Somuncu Baba'nın yanına geldi. Karnı açtı ama utanıyordu. Baba onun utandığını fark etti, eline sıcak bir ekmek koydu.

— Evladım, bu ekmeği al. Çünkü ekmek sadece karnını değil, kalbini de doyurur.

Çocuğun gözleri parladı. Ekmekten bir lokma aldı ve gülümsedi:

— Baba, bu ekmek neden bu kadar güzel kokuyor?

Somuncu Baba gülümsedi:

— Çünkü evladım, içine sadece un ve su koymadım. İçine sevgi, şükür ve dua da koydum.

O günden sonra çocuk, annesiyle birlikte ekmek yaparken hep dua etmeyi öğrendi.

Bir gün padişah, Somuncu Baba'nın meşhur ekmeklerini duymuştu. Onu görmek istedi. Saraya çağırdı. Somuncu Baba saraya gitti, ekmeklerini padişaha sundu. Padişah ekmeği tadınca şaşırdı:

— Bu ekmek neden böyle tatlı ve bereketli?

Somuncu Baba cevap verdi:

— Padişahım, biz ekmeği Allah'ın bize verdiği nimetlerden yapıyoruz. Her lokmada şükür var, sabır var, emek var. Bu yüzden ekmek, sadece midemizi değil, gönlümüzü de doyurur.

Padişah çok duygulandı. "Demek ki gerçek bereket, Allah'a şükretmekle oluyor" dedi.

Somuncu Baba hiçbir zaman kibirlenmedi. O hep şöyle derdi:

— Evlatlarım, paylaşmak Allah'a giden en güzel yoldur. Bir lokma ekmeğini paylaşan, cennetin kapısını aralar.

Köyün çocukları da onu çok severdi. Onun etrafında toplanır, sıcak ekmeğin kokusunu içine çekerlerdi. Somuncu Baba da her birine küçük lokmalar dağıtır, başlarını okşar, nasihat ederdi.

Ve derdi ki:

— Çocuklar, unutmayın! Ekmek Allah'ın nimeti, nimet ise şükürle güzelleşir.

İşte Somuncu Baba'nın sıcak ekmekleri, sadece karnı değil, kalpleri de doyururdu. Bugün bile onun adı geçtiğinde, insanlar "Bereket ve şükür" derler.

35

Küçük Karıncanın Büyük Dersi

Bir yaz günü, Ali adında küçük bir çocuk bahçede oynuyordu. Güneş parlıyordu, kuşlar ötüyordu. Tam o sırada yerde minicik bir karınca gördü. Karınca kocaman bir ekmek kırıntısını taşıyordu.

Ali eğildi, karıncayı dikkatle izledi. Kırıntı karıncadan onlarca kat büyüktü ama karınca pes etmiyor, yavaş yavaş ilerliyordu.

Ali hayretle annesine seslendi:

— Anne! Bu karınca çok küçük ama çok çalışkan! Nasıl oluyor da böyle büyük bir şeyi taşıyabiliyor?

Annesi gülümseyerek yanına geldi:

— Evladım, Allah karıncayı öyle yaratmış ki, çalışmaktan hiç yorulmaz. Allah'ın yarattığı her canlı bize ders verir. Karınca bize sabrı, çalışmayı ve paylaşmayı öğretir.

Ali biraz düşündü:

— Ama anne, karınca bu kadar küçücük. Allah onu neden bu kadar küçük yaratmış?

Annesi Ali'nin saçlarını okşadı:

— Çünkü evladım, Allah küçücük şeylerle büyük dersler

verir. Karınca küçük olabilir ama azmi büyüktür. Biz de küçük görünsek bile büyük işler başarabiliriz.

O sırada karınca kırıntıyı taşırken düştü. Ali hemen yardım etmek istedi ama annesi durdurdu:

— Bırak evladım. Bak gör, karınca ne yapacak.

Karınca tekrar ayağa kalktı, kırıntıyı aldı ve yoluna devam etti. Ali şaşırdı:

— Vay canına! Hiç pes etmedi!

Annesi gülümsedi:

— İşte bu yüzden Allah karıncayı çok güzel yaratmış. O bize sabırlı olmayı öğretiyor. Sen de derslerinde ya da oyunlarında zorlandığında pes etme. Karınca gibi çalış, dene, tekrar dene.

Ali o günden sonra karıncalara bambaşka gözle bakmaya başladı. Artık onları görünce "Allah seni ne güzel yaratmış!" derdi.

Bir gün okulda matematik sorularını çözmekte zorlandı. Ama aklına karınca geldi. "Karınca pes etmedi, ben de etmeyeceğim" dedi. Tekrar denedi, sonunda soruyu çözdü.

Arkadaşlarına dönüp gülümsedi:

— Küçük karınca bana büyük bir ders verdi!

Yastığımın Yanındaki Dua

Ayşe küçük bir kızdı. Akşam olunca yatağına girer, yastığına başını koyardı. Ama uyumadan önce yaptığı çok özel bir şey vardı: dua etmek.

Bir gece, annesi yanına geldi ve sordu:

— Ayşe, uyumadan önce neden ellerini açıp dua ediyorsun?

Ayşe gülümseyerek cevapladı:

— Çünkü anneciğim, dua edince kalbim huzurla doluyor. Sanki yastığımın yanına melekler geliyor.

Annesi de gülümsedi, onun yanına oturdu:

— Çok doğru söylüyorsun evladım. Dua kalbimizi ışıkla

doldurur.

Ayşe bazen dua ederken Allah'a teşekkür ederdi:

— Allah'ım, bana annemi, babamı, arkadaşlarımı ve bu güzel günü verdiğin için sana şükürler olsun.

Bazen de dua ederken başkalarını hatırlardı:

— Allah'ım, hasta olanlara şifa ver, kimsesiz çocukları koru, babasını kaybedenlere sabır ver.

Bir gün kardeşi Mehmet onun yanına geldi.

— Abla, sen her gece dua ediyorsun. Ben de seninle dua edebilir miyim?

Ayşe çok sevindi:

— Tabii ki! Gel, ellerimizi açalım.

İkisi birlikte yastığın yanında ellerini açtılar. O an kalpleri sevinçle doldu. Mehmet gülerek dedi:

— Gerçekten dua edince kalbim daha hafif oldu.

Ayşe başını salladı:

— Evet, çünkü Allah bizi duyuyor. Bizim dualarımız küçük olsa da Allah'ın merhameti çok büyüktür.

O günden sonra kardeşler her gece birlikte dua ettiler. Bazen anne ve babaları da katıldı. Evleri adeta bir dua evi oldu.

Ve Ayşe şunu öğrendi:

— Yastığımın yanındaki dua, uykuya en tatlı yolculuktur.

36

Bilginin Işığı: Erzurumlu İbrahim Hakkı

Bir zamanlar, Türkiye'nin soğuk ama sıcacık kalpli insanlarıyla tanınan güzel şehri Erzurum'da, gökyüzüne bakan, kitaplara âşık, meraklı bir çocuk yaşardı. Bu çocuğun adı İbrahim'di. Küçüklüğünden beri gece gökyüzünü izlemeyi çok severdi. Yıldızlara bakarken kalbi coşkuyla dolar, sanki her yıldız ona bir sır fısıldardı.

İbrahim, köyünde herkes tarafından sevilen bir çocuktu. Çünkü hem çok çalışkan hem de çok saygılıydı. Büyüklerine "efendim" diyerek konuşur, annesine babasına karşı her zaman edepli davranırdı. Bir gün annesi ona dedi ki:

— İbrahim, senin kalbin çok temiz. Allah seni büyük işler için yaratmış olabilir.

Bu sözler İbrahim'in yüreğine kazındı. Artık her gece gökyüzüne bakarken yalnız yıldızları değil, Allah'ın yarattığı muhteşem düzeni anlamaya çalışıyordu.

Gündüzleri ise eline geçen her kitabı okur, hocasından dersler alırdı. Matematik, astronomi, coğrafya, tıp… Ne varsa hepsini öğrenmek istiyordu. Çünkü o biliyordu ki; ilim öğrenmek,

Allah'ın büyüklüğünü anlamanın yollarından biriydi.

Bir gün hocası, ona eski bir kitap verdi. Bu kitapta gökyüzüyle ilgili haritalar, yıldızların hareketleri ve zamanla ilgili bilgiler vardı. İbrahim kitabı öyle dikkatle inceledi ki, sayfalar yıpranmasın diye ellerini yıkayıp öyle açardı. Kitaptaki bir cümle onu çok etkiledi:

"Gökyüzünü gözlemleyen, yeryüzünün düzenini anlar."

İşte bu sözle birlikte İbrahim, bir rasathane (gözlem evi) kurmaya karar verdi. Ama köyde ne teleskop vardı ne de başka bir alet… O da pes etmedi. Taşlardan, tahtalardan, eski bakır parçalardan kendi araçlarını yapmaya başladı. Geceleri kandil ışığında çalışıyor, gündüzleri hesaplar yapıyordu.

Aylar geçti… Bir gece, gökyüzünde bir yıldız kaydı. İbrahim hemen not aldı, yönünü hesapladı ve hocasına gösterdi. Hocası gözlerine inanamadı:

— İbrahim! Bu, büyük bir gök olayını keşfettiğini gösteriyor!

İbrahim, bu keşfiyle köyde meşhur oldu ama kibirlenmedi. Her zaman şöyle derdi:

"Ben değil, Allah'ın kudreti büyük olandır. Ben sadece O'nun yarattıklarını anlamaya çalışıyorum."

Zamanla büyüyen İbrahim, Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri olarak tanındı. Sadece astronomi değil, tıp, edebiyat, din ilimleri, matematik ve coğrafyada da çok büyük bilgiler öğrendi. En ünlü eserlerinden biri olan **"Marifetname"**yi yazdı. Bu kitap, gökyüzünden insan bedenine, davranışlardan ahlaka kadar pek çok konuyu anlatan bir ilim hazinesiydi.

Ama İbrahim Hakkı'nın en önemli özelliği, bilgiyi Allah sevgisiyle birleştirmesiydi. O, her satırında "İlim Allah içindir" derdi. Öğrencilerine sık sık şöyle öğüt verirdi:

— Çocuklarım, bilginizi kibir için değil, insanlara faydalı olmak için kullanın. Geceleri yıldızlara bakarken, Allah'ın

büyüklüğünü unutmayın.

Bir gün öğrencilerinden biri ona sordu:

— Hocam, siz bu kadar bilgiyi nasıl öğrendiniz?

İbrahim Hakkı tebessüm etti ve dedi ki:

— Önce iyi bir niyet, sonra sabır, sonra da Allah'a dua… Bunlar varsa, ilim kapıları bir bir açılır.

İşte Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın hayatı böyle bir azim, merak, dua ve bilgi sevgisiyle doluydu.

Bu hikâyeyi okuyan minik okur… Sen de gökyüzüne baktığında yıldızların arasında Allah'ın yarattığı düzeni fark edebilirsin. Belki sen de gelecekte bir bilim insanı, bir yazar ya da bir keşif öncüsü olursun. Unutma, her bilgi, Allah'a daha çok yaklaşmanın bir yoludur…

37

Macera Dolu Dürüst Kahraman: Abdulkadir'in Işık Saçan Yolculuğu!

Vay be, sevgili minik maceracılar! Hazır mısınız, dünyanın en cesur ve en iyi kalpli çocuğunun hikayesine dalmaya? Bu hikaye, dürüstlüğün sihirli bir anahtar gibi kapıları açtığını, sabrın en zor dağları aştığını ve yardımseverliğin yıldızlar gibi parladığını öğretecek. Haydi, ellerinizi çırpın ve birlikte haykıralım: "Başlıyoruz!"

Bir zamanlar, İran'ın yemyeşil bir köyünde, çiçekler açan tepelerin ortasında, küçük bir evde yaşayan Abdulkadir adında bir kahraman çocuk vardı. Abdulkadir daha küçüktü ama kalbi dev gibiydi! Güneş doğarken kalkar, annesiyle tarlada şarkı söyler, koyunlara masal anlatırdı. Köydeki herkes onu bayılırdı: "Abdulkadir geliyor, mutluluk geliyor!" derlerdi. Çünkü o, her zaman gülümsüyor, arkadaşlarına oyuncaklarını paylaşıyor, yaşlı amcalara yardım ediyordu. "Paylaşmak, en büyük hazine!" diye haykırırdı neşeyle.

Abdulkadir'in en büyük rüyası neydi biliyor musunuz? Büyük şehir Bağdat'a gidip, yıldızlar gibi parlayan ilimleri öğrenmek! Kitaplar okumak, gizemli hikayeler keşfetmek, Allah'ın muhteşem dünyasını anlamak istiyordu. Bir gün, Arefe günüydü – bayram havası her yerde! Güneş pırıl pırıl, kuşlar cıvıl cıvıl. Abdulkadir tarlada öküzle yürürken, birden inanılmaz bir şey oldu! Öküz dönüp ona baktı ve – evet, çocuklar, tam burada nefesinizi tutun! – dile geldi: "Ey Abdulkadir, sen tarlada kalmak için doğmadın! Sen büyük maceralar için yaratıldın, git ilim peşinde koş!" Abdulkadir'in gözleri faltaşı gibi açıldı, kalbi pır pır attı. Koşa koşa eve gitti, annesine anlattı: "Anne, rüyam gerçek oluyor!"

Annesi, oğlunun heyecanını görünce gülümsedi, sarıldı sımsıkı. "Canım oğlum," dedi sevgi dolu bir sesle, "Bağdat'a git, ama unutma: Dürüstlük en güçlü kalkanındır! Asla yalan söyleme,

doğruyu haykır. Sabır, en tatlı meyveyi verir – zorluklara gülümse! Ve yardımsever ol, elini uzat herkese, çünkü iyilikler geri döner!" Abdulkadir annesinin gözlerine baktı, söz verdi: "Anneciğim, senin altın öğütlerini kalbime kazıdım! Dürüst, sabırlı ve yardım dolu olacağım!" Annesi bir avuç altın para aldı, elbisesinin astarına dikti. "Bu paralar yol arkadaşı olsun, ama sadece ihtiyaçta kullan!" dedi. Ertesi sabah, Abdulkadir kucaklaştı annesiyle, yola koyuldu. Heyecan dorukta!

Bir kervana katıldı Abdulkadir – develer, atlar, renkli çadırlar! Çöl yolu macera dolu: Güneş yakıyor, kumlar dans ediyor, ama Abdulkadir şarkı söylüyor arkadaşlarıyla. "Haydi, birlikte gidelim!" diyor. Derken, ufukta toz bulutu yükseldi – aman Allahım, eşkıyalar geliyor! Atlı adamlar kervanı durdurdu, liderleri korkunç görünüyordu: "Paralarınızı verin!" diye gürledi. Herkes titriyordu, ama Abdulkadir? O, annesinin sözlerini hatırladı, gülümsedi içten. Sıra ona geldiğinde, lider sordu: "Sende para var mı, küçük?" Abdulkadir başını kaldırdı, cesurca cevap verdi: "Evet var, amca! Annem astara dikti." Eşkıyalar kahkaha attı: "Yalan söylüyor!" Ama lider aradı, paraları buldu. Şok oldu: "Neden doğruyu söyledin? Korkmadın mı bizden?" Abdulkadir'in gözleri parladı: "Annem dürüstlüğü öğretti! Yalan karanlık getirir, doğru ise ışık! Belki siz de iyi olursunuz, birlikte gülelim!" Liderin kalbi eridi gibi, gözyaşları aktı. "Senin dürüstlüğün beni uyandırdı!" dedi. "Tövbe ediyorum, kötü yolları bırakıyorum!" Eşkıyalar da değişti, paraları geri verdi, hatta bazıları kervana katıldı! Vay be, çocuklar, dürüstlük bir orduyu yendi!

Abdulkadir zaferle Bağdat'a ulaştı – ne muhteşem bir şehir! Yüksek minareler, renkli pazarlar, ilim dolu camiler! Hocalar onu sevdi, çünkü akıllı ve yardımseverdi. Arkadaşlarına derslerde yardım eder, "Haydi, birlikte öğrenelim!" derdi.

Fakirlere ekmek dağıtır, hasta teyzelere su verir, kaybolan çocukları bulurdu. Büyüdükçe, Abdulkadir Geylani oldu – herkes ona "Büyük Yardımcı" diyordu! Bir gün, bir komşu hasta düştü. Abdulkadir koştu, yemek pişirdi, dua etti: "Sabret, iyileşeceksin!" Ve mucize, hasta ayağa kalktı! Başka bir sefer, bir çocuk ormanda kayboldu. Abdulkadir sabırla aradı, saatler geçti ama pes etmedi. Buldu çocuğu, ailesine teslim etti: "Sevgiyle her şey mümkün!"

Heyecanlı minikler, Abdulkadir'in macerası bize ne öğretiyor? Dürüstlükle arkadaşlar kazanırız – yalan mı? Asla! Sabırla hayallerimiz gerçek olur – acele mi? Hayır, adım adım! Yardımseverlikle dünya parlar – cimrilik mi? Yoo, paylaşmak en eğlenceli! Siz de deneyin: Okulda bir arkadaşınıza kalem verin, evde kardeşinize yardım edin. Bakın, nasıl kahraman olacaksınız!

Ama hikaye bitmedi! Abdulkadir bir bahçe kurdu Bağdat'ta – çiçekler, meyveler, çocuklar oynuyor! Eski eşkıya lideri geldi bir gün: "Teşekkürler, senin dürüstlüğün hayatımı değiştirdi!" Birlikte ağaç diktiler, meyveleri paylaştılar. Ne mutluluk! Bir başka macera: Nehir taştı, köy sular altında! Abdulkadir organize etti: "Haydi, sabırla çalışalım!" Sandallar yaptılar, yiyecek taşıdılar, herkes kurtuldu. Yaşasın!

Bir öğrenci ders çalışamıyordu, Abdulkadir kitap verdi: "Sabret, her gün bir sayfa oku – göreceksin, yıldız olacaksın!" Öğrenci büyüdü, öğretmen oldu. Abdulkadir yaşlandı ama kalbi hep çocuk kaldı. "Sevgiyle yaşayın, iyilik yapın!" derdi. Bugün bile, onun hikayeleri kalplerimizi ısıtıyor.

Sevgili çocuklar, siz de Abdulkadir Geylani gibi olun: Dürüst konuşun, sabırlı olun, yardım edin! Haydi, bir iyilik yapın bugün – belki bir kuşa ekmek verin. Göreceksiniz, hayat bir macera olacak! Eller yukarı, alkışlayın kendinizi!

Dürüstlükle güven kazanmayı, sabırla zafer elde etmeyi ve yardımseverlikle dostluk kurmayı öğretir. Her iyilik, bir yıldız doğurur – parlayın!

38

Şifanın Yolcusu: İbn-i Sina

Bir zamanlar, bugünkü Özbekistan topraklarında yer alan Buhara şehrinde, akıllı, meraklı ve azimli bir çocuk yaşardı. Adı Ali İbn-i Sina idi. Ailesi onu çok sever, ilim öğrenmesi için her türlü desteği verirdi. Küçük yaşlardan itibaren Ali'nin en sevdiği şey, kitapların arasında kaybolmaktı.

Geceleri herkes uyurken o, kandil ışığında kitaplarını açar, satır satır okurdu. Özellikle tıp kitaplarına karşı büyük bir ilgisi vardı. İnsan vücudunun nasıl çalıştığını anlamak ister, hastaların iyileşmesi için çözümler arardı.

Bir gün babası, onun yanına geldi ve dedi ki:

— Oğlum, senin bu merakın bana büyük bir sevinç veriyor. Unutma, ilim Allah'ın bize verdiği en büyük hazinelerden biridir.

Ali gülümseyerek başını salladı:

— Babacığım, Allah insan bedenini öyle güzel yaratmış ki, her organ bir düzen içinde çalışıyor. Ben bu düzeni anlamak istiyorum.

Henüz 10 yaşındayken Kur'an-ı Kerim'i ezberlemiş, fıkıh, matematik, felsefe ve edebiyat alanlarında ilerlemişti. Hocaları

onun zekâsına hayran kalıyor, "Bu çocuk gelecekte büyük bir bilgin olacak!" diyordu.

Bir gün, Buhara sarayındaki sultan çok hastalandı. Sarayın hekimleri çare bulamıyordu. Halk üzgün, saray endişeliydi. İşte tam o sırada, genç İbn-i Sina gönüllü olarak sultanın tedavisine yardım etmek istedi. Herkes şaşırdı ama izin verildi.

İbn-i Sina, önce sultanın nabzını ölçtü, sonra ona sorular sordu. Hastalığın sadece bedende değil, ruh halinde de başladığını fark etti. Günlerce sultanın yanında kaldı, hem ilaçlar verdi hem de moralini yüksek tutmak için güzel sözler söyledi.

Kısa süre içinde sultan iyileşti

Sultan ona teşekkür ederek dedi ki:

— Ey genç hekim, senin bilgin ve merhametin olmasaydı iyileşemezdim. Ne istersen dile benden.

İbn-i Sina ise başını eğerek şöyle cevap verdi:

— Ben hiçbir şey istemem. Çünkü şifa Allah'tandır. Ben sadece O'nun yarattığı düzeni anlamaya çalıştım.

Bu sözler, onun ne kadar alçakgönüllü biri olduğunu herkese gösterdi.

Yıllar geçti… İbn-i Sina büyüdü ve çok sayıda ilim öğrenmeye devam etti. Sadece tıp değil, matematik, mantık, fizik, felsefe, astronomi gibi birçok alanda kitaplar yazdı. En ünlü eseri "El-Kanun fi't-Tıbb" (Tıbbın Kanunu) adlı eserdir. Bu kitap, yüzlerce yıl boyunca hem İslam dünyasında hem de Avrupa'da tıp okullarında ders kitabı olarak okutuldu.

İbn-i Sina'nın dikkat çeken yönlerinden biri de, her hastalığı sadece ilaçla değil, dua, moral ve sabırla da ele almasıydı. O, insanın hem bedeni hem de ruhuyla bir bütün olduğunu çok iyi anlamıştı. Öğrencilerine sık sık şöyle derdi:

"Tedavide en güçlü ilaç, güzel söz ve sağlam imandır."

Bir gün öğrencilerinden biri ona sordu:

— Hocam, bu kadar bilgiyi nasıl öğrendiniz?

İbn-i Sina gülümseyerek cevap verdi:

— Sabırla, merakla ve her işe "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek… Allah'a sığınmadan ilim olmaz.

O, günlerini kitap yazmakla, hastalara şifa bulmakla ve öğrencilerine ilim öğretmekle geçirdi. Dünyaca tanınan bir bilgin oldu. Ama hiçbir zaman şöhret için çalışmadı. Hep şöyle dedi:

"İlim, Allah'ın insanlara verdiği bir emanettir. Onu doğru kullanmak gerekir."

İbn-i Sina'nın hikâyesi, çalışkanlığın, merakın, dua ve tevazunun birleştiğinde neler başarılabileceğini gösterir. Onun gibi bir bilgin, sadece kendi zamanını değil, yüzlerce yılı aydınlatmıştır.

Sen de bir gün bir kitap açtığında, bir şeyler öğrendiğinde, bir soruya sabırla cevap aradığında İbn-i Sina'yı hatırla. O da bir zamanlar senin yaşlarında bir çocuktu…

39

Yemekten Önce Ellerimde Dua

Bir gün, güneşli ve sıcacık bir sabah vaktiydi. Küçük bir mahallede yaşayan Zeynep, okula gitmeden önce annesiyle birlikte kahvaltı hazırlıyordu. Mutfaktan mis gibi kızarmış ekmek kokuları, taze çay buharı ve peynirin kokusu yayılıyordu. Zeynep'in gözleri tabaktaki zeytinlere takıldı. "Ne kadar da parlak ve güzel görünüyorlar!" diye düşündü.

Annesi sofrayı hazırlarken gülümsedi:

— Zeynepcik, hadi sofraya oturuyoruz. Bugün önemli bir şey öğreneceğiz, hazır mısın?

Zeynep merakla:

— Ne öğreneceğiz anne?

Annesi sandalyeye oturdu, ellerini birleştirdi ve dedi ki:

— Bugün sana yemekten önce nasıl dua edeceğimizi, neden bu duanın önemli olduğunu öğreteceğim.

Zeynep şaşırdı:

— Dua mı? Ama anne biz zaten sofraya oturup hemen yiyoruz…

Annesi gülerek başını salladı:

— Evet ama yemeklerden önce dua etmek, hem şükretmek,

hem de yemeğimizi bereketlendirmek demektir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) her zaman yemekten önce "Bismillahirrahma nirrahim" derdi. Biz de O'nu örnek almalıyız

Zeynep dikkatle dinlemeye başladı. Annesi anlatmaya devam etti:

— Düşünsene Zeynep, bu sofradaki ekmek, zeytin, süt… Hepsi nereden geldi?

Zeynep düşündü:

— Ekmek fırından… Süt marketten…

Annesi gülerek:

— Evet ama onlardan önce, Allah yağmuru yağdırdı, tohumları büyüttü, hayvanlara süt verdi. Çiftçiler çalıştı, fırıncılar ekmek yaptı. Yani soframızdaki her lokma, uzun bir yolculuktan geldi. Bu yüzden "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek başlamalıyız ki, hem Rabbimize şükredelim hem de yemeğimiz bereketlensin

Zeynep artık çok daha iyi anlamıştı. Sofraya oturmadan önce ellerini birleştirdi, içtenlikle söyledi:

"Bismillahirrahmanirrahim."

Annesi gözleri dolarak gülümsedi.

— Aferin kızım. İşte böyle… Artık yemeğe başlayabiliriz.

Kahvaltı çok güzel geçti. O gün Zeynep okula giderken içi sevinçle doluydu. Öğle yemeği vakti geldiğinde, arkadaşlarıyla birlikte yemekhaneye oturdu. Herkes heyecanla yemeklerine bakıyor, kaşıklarını çatalını hazırlıyordu. Zeynep sessizce ellerini birleştirdi ve "Bismillahirrahmanirrahim" dedi.

Arkadaşı Mehmet ona baktı:

— Ne dedin sen Zeynep?

— Dua ettim. Yemekten önce Allah'ı anıyoruz, şükrediyoruz.

Mehmet şaşırdı ama hoşuna gitti.

— Ben de demek istiyorum!

Zeynep gülümsedi:

— Hadi birlikte söyleyelim.

İkisi birden:

"Bismillahirrahmanirrahim."

O andan sonra, sınıftaki diğer çocuklar da merak etti. Öğretmenleri gelip durumu görünce çok sevindi:

— Aferin size çocuklar! Sofraya oturmadan önce Allah'ı anmak, yemeğe bereket getirir. Sizler hem örnek oldunuz hem de güzel bir sünneti yaşattınız

Zamanla okulda herkes yemeklerden önce dua etmeye başladı. Bu küçük alışkanlık, koca bir okulu güzelleştirdi. Artık yemekhanede her öğün öncesi çocukların dudaklarından "Bismillahirrahmanirrahim" cümlesi yükseliyordu.

Zeynep de bu güzel davranışın başlatıcısı olduğu için çok mutluydu. Eve geldiğinde annesine sevinçle anlattı:

— Anne anne! Bugün okulda herkes yemeklerden önce dua etti!

Annesi onu sevgiyle kucakladı:

— Ne güzel kızım Bir güzel davranış bazen onlarca insana ilham olur.

Zeynep o günden sonra nerede olursa olsun, yemeklerden önce dua etmeyi hiç unutmadı. Piknikte, okulda, evde, misafirlikte… Her zaman ellerini birleştirip içtenlikle "Bismillahirrah manirrahim" derdi. Çünkü biliyordu ki; bu dua, hem Allah'a olan sevgisini gösteriyor, hem de sofraya bereket katıyordu

40

Anne, Ben Hafız Olmak İstiyorum

Aybüke, ilkokul üçüncü sınıfa giden, meraklı, çalışkan ve kalbi tertemiz bir çocuktu. En çok sevdiği şeylerden biri, akşamları annesiyle birlikte oturup Kur'an-ı Kerim okumaktı. Annesi ona elif-ba'yı öğretmiş, şimdi ise kısa sureleri okumaya başlamışlardı. Evlerinin hemen yanındaki camiden her akşam ezan sesleri yükselir, ardından hafızlık öğrencilerinin okuduğu güzel sesler mahalleyi sarardı. Aybüke, caminin avlusundan gelen bu sesleri dinlerken içi huzurla dolardı.

Bir akşam yemeğinden sonra annesiyle mutfakta bulaşık yıkarken camiden hafızlık yapan öğrencilerin sesi yine duyuldu. Güzel bir ses Yasin Suresi'ni okuyordu. Aybüke süngeri bırakıp pencereye doğru yürüdü. Gözleri parladı, kalbi hızla atmaya başladı. O sırada annesi arkasından geldi:

— Kızım, neye daldın öyle?

Aybüke heyecanla döndü:

— Anne, bak ne kadar güzel okuyorlar. Keşke ben de bir gün böyle okuyabilsem.

Annesi gülümsedi:

— Okuyabilirsin tabii. Senin sesin de çok güzel. Her gün

biraz daha öğreniyoruz.

Aybüke, biraz sustuktan sonra yavaşça söyledi:

— Anne… Ben hafız olmak istiyorum.

Annesi bir an durdu. Bu cümleyi beklemiyordu ama sevindi. Ellerini kurulayıp kızının yanına oturdu.

— Aybüke, hafız olmak çok güzel bir niyet. Kur'an-ı Kerim'i baştan sona ezberlemek, Allah'ın kelamını kalbine nakşetmek demektir. Bu hem büyük bir şeref hem de sabır isteyen bir yolculuktur.

Aybüke merakla sordu:

— Peki anne, ben yapabilir miyim? Henüz bazı sureleri bile tam ezberleyemiyorum.

Annesi sevgiyle başını okşadı:

— Her şey bir niyetle başlar. Önce kalbinde bu isteği taşırsın. Sonra Allah sana yollar açar. Hafız olmak için önemli olan yalnızca hızlı ezber yapmak değil; sabır, istikrar ve dua etmektir.

Ertesi gün Aybüke, okuldan sonra camiye gitti. Annesi onu mahalledeki Kur'an kursuna yazdırmıştı. Hocaları onu güler yüzle karşıladı. Kursun içinde farklı yaşlarda birçok çocuk vardı. Bazıları daha başta elif-ba okuyordu, bazılarıysa Kur'an'ın son cüzlerini ezberliyordu. Aybüke, kendinden yaşça büyük ablaların ders çalışmasını hayranlıkla izledi.

İlk günlerde her şey yeni ve güzeldi. Dersleri severek yaptı, küçük sureleri tekrar etti, hocasının öğrettiklerini dikkatle dinledi. Ancak zamanla bazı surelerin uzunluğu onu zorlamaya başladı. Okul ödevleri, kurs çalışmaları ve günlük işler bir araya gelince bazen ezber yapmaya vakit bulamıyordu.

Bir gün kurs dönüşü evde annesinin yanına oturdu ve iç çekerek konuştu:

— Anne, ben galiba hafız olamayacağım. Çok zor. Diğerleri

benden daha hızlı ezberliyor. Ben bazı yerleri unutuyorum. Bazen yanlış okuyorum.

Annesi kızının üzgün halini görünce yanına oturdu. Ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı:

— Aybüke, herkesin yolu farklıdır. Kimisi hızlı öğrenir, kimisi yavaş ama sağlam adımlarla ilerler. Hafız olmak bir yarış değildir. Önemli olan kalbine Kur'an sevgisini yerleştirmendir. Senin çaban Allah katında kıymetlidir. Unuttuğun yerleri düzeltmen, tekrar etmen bile bir ibadettir.

Aybüke biraz düşündü. Annelerinin sözleri ona güç vermişti ama yine de içinde bir çekingenlik vardı. O sırada annesi ona kendi çocukluğundan bir hatıra anlattı:

— Ben senin yaşındayken hafızlık yapmayı çok istemiştim ama bazı sebeplerden dolayı yapamadım. Fakat bu isteğim kalbimde hep yaşadı. Şimdi senin bu arzuyu taşıman beni çok mutlu ediyor. Belki hafız olman yıllar sürecek ama önemli olan bu yolda yürümeye devam etmen.

Bu konuşmadan sonra Aybüke yeniden motive oldu. Her gün okuldan sonra 15-20 dakika düzenli tekrar yapmaya başladı. Ezberlediği her yeni ayeti defterine yazdı, anlamlarını hocasına sordu, tecvid kurallarını öğrenmeye başladı. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Arkadaşlarının birçoğu bazı sureleri çoktan bitirmişti ama o kendi hızında ilerlemekten vazgeçmedi.

Birkaç ay sonra kursun düzenlediği bir program oldu. Hafızlık öğrencileri camide Kur'an okudu. Aybüke de sıradaydı. Sırası geldiğinde kürsüye çıktı ve Rahman Suresi'nden bir bölüm okudu. Sesi net, okuması düzgündü. Herkes dikkatle dinledi. Hocası onun yanına gelip şöyle dedi:

— Aybüke, bugün çok güzel okudun. Yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyorsun. Bu yolda sabırla yürüyenlerin önü açılır. Unutma, hafız olmak yalnızca ezber yapmak değildir; Kur'an'ı

yaşamak, anlamak ve kalbinde taşımaktır.

Bu sözler Aybüke'nin içinde büyük bir sevinç uyandırdı. Artık başarının hemen gelmesi gerektiğini düşünmüyordu. Yolun uzun ama değerli olduğunu anlamıştı.

Aradan yıllar geçti. Aybüke hafızlık sürecinde zaman zaman zorlandı, bazen geri düştü ama hiçbir zaman tamamen bırakmadı. Her düştüğünde annesi ona dua etti, hocası destek oldu. Aybüke, Kur'an'a olan sevgisini hiç kaybetmedi. Hafızlık sınavına girmese de öğrendiği her sureyi, her ayeti hayatının bir parçası haline getirdi. Sabahları okula gitmeden önce bir sayfa okuyor, akşamları annesiyle tekrar yapıyordu.

Bir gün küçük kardeşi yanına gelip sordu:

— Abla, sen hafız oldun mu?

Aybüke gülümsedi:

— Henüz değil. Ama ben Kur'an'ı seviyorum ve öğrenmeye devam ediyorum. Allah isterse bir gün olur. Olmasa da öğrendiğim her ayet kalbimde yerini aldı.

Aybüke o an anladı ki, hafızlık sadece bir unvan ya da bir sınav değil; Allah'ın kelamına sevgiyle yaklaşmak, onu öğrenmek ve yaşamak demekti.

41

Baba Koş Koş Allah'ı Bekletmeyelim

Güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, kuşlar neşeyle ötüyordu. Bahar gelmişti. Uras için bu mevsim demek; parkta top oynamak, bisiklet sürmek ve arkadaşlarıyla sokakta gülerek koşmak demekti. Henüz 8 yaşındaydı ama enerjisi hiç bitmiyordu. Sabah erkenden kahvaltısını yapar yapmaz koşarak dışarı çıkmıştı.

Mahallenin parkında, en iyi arkadaşı Arda ile futbol oynamaya başlamışlardı. Uras kaleye geçmiş, Arda da tüm gücüyle topa vuruyordu. Bir süre sonra iki çocuk da ter içinde kaldı ama yüzlerinden gülümseme eksik olmadı. Gökyüzünde bulutlar yavaşça geçiyor, rüzgar hafif hafif esiyordu.

Tam o sırada, uzaklardan tanıdık bir ses duyuldu. Minarenin yükseklerinden yankılanan o ses, kalplere huzur veren bir çağrıydı:

"Allahu Ekber… Allahu Ekber…"

Ezan okunuyordu.

Uras bir anda yerinde durdu. Elindeki topu yere bıraktı. Gözleri minareye çevrildi. Yüzündeki gülümseme, bir anda ciddiyetle karıştı. Çünkü babası ona hep şöyle demişti:

"Uras, ezan okundu mu işini bırakır, hemen namaza hazırlanırız. Çünkü Allah bizi çağırıyor. Allah'ı bekletmek olmaz."

Uras, babasının bu sözlerini çok iyi hatırlıyordu. Hemen parkın çıkışına doğru koşmaya başladı. Arda şaşırmıştı. "Nereye gidiyorsun Uras, oyun daha bitmedi ki!" diye seslendi.

Uras geriye dönüp büyük bir ciddiyetle cevap verdi:

"Ezan okunuyor Arda. Namaza gideceğim. Allah'ı bekletmeyelim. Sonra tekrar oynarız."

Koşarak evine yöneldi. Nefes nefese kapıyı açtı:

"Baba! Baba! Ezan okunuyor! Hadi koş, Allah'ı bekletmeyelim!"

Babası mutfakta çayını içiyordu. Uras'ın bu heyecanlı halini görünce gülümsedi. "Aferin oğlum" dedi. "Senin bu gayretini çok seviyorum. Haydi abdestimizi alalım, camiye birlikte gidelim."

Uras banyoya koştu, ellerini, yüzünü, kollarını, ayaklarını dikkatlice yıkadı. Babasının ona öğrettiği gibi abdest aldı. Her defasında dua etmeyi de ihmal etmedi. Aynaya baktığında, alnındaki damlaların parladığını gördü. "İşte şimdi hazırım" dedi içinden.

Babasının elini tuttu, birlikte evden çıktılar. Sokaklarda ezan sesi hala yankılanıyordu. Bazı komşular camiye doğru yürüyordu. Uras, onların arasında yürürken kendini çok özel hissetti. Çünkü Allah'ın çağrısına "hemen geldim" demek gibiydi bu yürüyüş.

Caminin önüne geldiklerinde, imamın sesi duyuldu:

"Hayya ale's-salâh… Hayya ale'l-felâh…"

"Haydi namaza, haydi felaha, kurtuluşa…"

Uras, bu sözleri artık çok iyi anlamaya başlamıştı. "Felâh" demek, Allah'ın razı olacağı işler yapmak, kurtuluşa ermek demekti. Babası bunu ona defalarca açıklamıştı.

Ayakkabılarını dikkatlice çıkarıp, caminin girişindeki rafa koydu. Küçük ayaklarıyla halıya bastığında, sıcak bir huzur hissetti. Babasının yanına geçti. Saflar düzülmeye başladı. Uras küçük boyuyla bir kenarda ama büyük bir kalple duruyordu. Ellerini kulak hizasına kaldırdı: "Allahu Ekber" dedi. Namaz başlamıştı.

İmamın sesi camiyi doldururken, Uras da babasının hemen yanında sessizce kıyamda duruyor, rükûya eğiliyor, secdeye varıyordu. Secdede alnını yumuşacık halıya koyduğunda, kalbinden bir dua geçti: "Allah'ım, beni hep namaza koşan kullarından eyle."

Namaz bittikten sonra cami çıkışında babası Uras'a baktı. Gözleri parlıyordu.

"Oğlum, bugün çok güzel bir şey yaptın. Oyununu bırakıp Allah'ın çağrısına koştun. Bu, Allah'ın çok hoşuna gider. Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadisinde şöyle buyurmuştur: 'Ezanı işittiğinizde hemen namaza koşun.' Sen de bunu yaptın."

Uras başını eğdi, biraz utangaç ama çok mutlu bir şekilde "Ben sadece Allah'ı bekletmek istemedim baba" dedi.

Yolda yürürken, Arda'yı tekrar parkta gördüler. Arda topu tutmuş bekliyordu. Uras yanına gitti. Arda merakla sordu:

"Namaza mı gittin?"

"Evet" dedi Uras gururla. "Babamla camiye gittik. Biliyor musun, namaz insanı çok mutlu ediyor. Sen de bir gün benimle gelir misin?"

Arda başını salladı. "Belki gelebilirim. Sen böyle anlatınca merak ettim."

Uras gülümsedi. "Olur. Yarın ezanı duyunca birlikte koşarız. Allah'ı bekletmeyiz."

Gün batarken, Uras evine döndü. Yatağa uzandığında içi huzurla doluydu. O gün sadece bir futbol maçı değil, çok daha

büyük bir zafer kazanmıştı: Allah'ın çağrısına koşarak cevap vermişti. Bu, onun için gerçek mutluluktu.

Allah'ın Sessiz Kulları

Soğuk bir kış günüydü. Kar, sabahın erken saatlerinden beri lapa lapa yağıyordu. Sokaklar bembeyaz olmuş, çatılar karla örtülmüştü. Yusuf, pencerenin önünde oturmuş, düşen kar tanelerini izliyordu. Her biri gökten gelen minik bir hediye gibiydi.

Ama Yusuf'un içi biraz buruktu. Çünkü aklına geçen kış hatırladığı o manzara gelmişti: apartmanın yanında titreyen, küçücük bir kedi… Açlıktan ve soğuktan neredeyse yürüyemeyecek haldeydi. Yusuf onu görünce çok üzülmüş, annesine koşmuştu.

"Anne, biz bu kedilere yardım edemez miyiz? Çok üşüyorlar, yemekleri de yok."

Annesi gülümsemişti:

"Elbette oğlum. Onlar da Allah'ın yarattığı sessiz kulları. Konuşamazlar, isteklerini anlatamazlar ama bizim merhametimizle yaşarlar. Peygamberimiz buyuruyor ki: 'Merhamet etmeyene merhamet edilmez.' O yüzden biz de hayvanlara merhamet etmeliyiz."

O gün anne ve oğlu birlikte kedilere bir kap süt ve biraz yemek bırakmışlardı. Yusuf o an içinin nasıl huzurla dolduğunu hiç unutmuyordu.

Bu kış, Yusuf daha da kararlıydı. Pencereden karın altında üşüyen kedileri görünce, hemen babasına seslendi:

"Baba! Hadi kedi evi yapalım. Allah'ın sessiz kullarını üşütmeyelim."

Babası gülümsedi. "Çok güzel düşündün oğlum. Allah seni bu merhametin için sevsin. Hadi birlikte yapalım."

Yusuf heyecanla atölyeye koştu. Babasıyla birlikte eski bir

karton kutuyu buldular. Kutunun etrafını naylonla kapladılar ki kar ve yağmur içeri geçmesin. Sonra içine eski bir battaniye serdiler. Küçük bir pencere açtılar. Yusuf büyük bir dikkatle çalışıyordu. Çekiç sesi çıkıyor, bantlar yapıştırılıyordu. Bir saat sonra ortaya tertemiz, sıcacık bir kedi evi çıktı.

Yusuf gözleri parlayarak kutuya baktı:

"Baba, bu evde kediler hiç üşümeyecek. Bu onların sığınacağı yeri olacak."

Babası onun saçını okşadı:

"Evet oğlum. Bizim evimiz varsa, onların da küçük bir yuvası olmalı. Çünkü Allah, kullarının merhametine bakar. Sen de merhamet ettikçe Allah seni daha çok sever."

Yusuf kedi evini apartmanın yanındaki korunaklı köşeye koydu. Hemen yanına bir kap mama ve biraz da su bıraktı. Soğukta suyun donmaması için kabı sık sık kontrol etmeyi de annesi öğretti.

Ertesi sabah Yusuf uyandığında ilk işi camdan bakmak oldu. Ne görsün! İki küçük kedi, yeni evin içinde birbirine sokulmuş uyuyordu. Yanlarındaki kapta bıraktıkları mamadan da yemişlerdi. Yusuf'un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Anne! Anne bak! Kediler yeni evimize taşınmış!" diye sevinçle bağırdı.

Annesi pencereden bakıp, "Gördün mü oğlum? Senin merhametin, onların hayatını kurtardı. İşte böylece Allah da senin kalbine huzur verdi" dedi.

Yusuf o gün arkadaşlarıyla parka gittiğinde onlara da anlattı:

"Arkadaşlar, biz babamla kedi evi yaptık. İçine mama koyduk. Kediler çok mutlu oldu. Siz de kendi evinizin önüne böyle yuvalar yapabilirsiniz."

Arda şaşırarak sordu:

"Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Evet" dedi Yusuf heyecanla. "Dün kediler titriyordu, bugün yeni evlerinde uyuyorlar. Peygamberimiz hayvanlara merhamet edenleri çok severmiş. Hatta bir gün susuz kalan bir köpeğe su veren adamı Allah affetmiş. Düşünsene, bir köpeğe merhamet ettiği için cenneti kazanmış. Biz de küçük şeylerle büyük sevaplar kazanabiliriz."

Arkadaşlarının gözleri parladı. "Biz de yapalım!" dediler. Böylece parkta oynayan çocuklar, kendi evlerinin önüne küçük barınaklar kurmaya başladılar. Her biri, kaplara su ve yemek koymayı alışkanlık haline getirdi. Mahallenin kedileri artık aç ve üşümüş değildi.

Yusuf akşam eve dönerken, kalbinin derinliklerinde tatlı bir sıcaklık hissetti. Babasına sarıldı:

"Baba, Allah'ın sessiz kullarına yardım ettiğimiz için çok mutluyum. Bu his çok güzel."

Babası tebessümle cevap verdi:

"Oğlum, Allah'ın yarattıklarına merhamet eden, Allah'ın merhametini kazanır. Sen sadece bir kedinin değil, aslında kendi kalbinin de yuvasını yaptın. Çünkü kalp, merhametle ısınır."

O günden sonra Yusuf için kış mevsimi sadece kar topu oynamak değil, aynı zamanda sessiz kulları koruma zamanı oldu. Her yeni kar yağdığında kedi evlerini kontrol ediyor, yiyecek kaplarını dolduruyordu. İçinden sürekli şunu tekrarlıyordu:

"Allah'ım, beni merhametli kullarından eyle."

Ve her defasında, üşüyen küçük bir kedinin sıcacık evinde uyuduğunu görmek, onun için en büyük ödül oluyordu.